

22nd October 1971]

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, குடிசைத் தொழில், கிராமத் தொழில் என்று ஜந்து விதமான தொழில்கள் இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். ஒன்றுக்கு ஒன்று உள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : என்ன வித்தியாசம் என்பதை என்னாலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆகவே அதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டிய பொறுப்பும் என்னிடம் இல்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions 15, 16, 17 and 18 are postponed.

Questions are over.

[NOTE:—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II. GOVERNMENT RESOLUTION.

Ratification of the Constitution (Twenty-fourth)
Amendment Bill, 1971.

4-1C
p. 57.

THIRU G. VASANTHA PAI : Mr. Chairman, Sir, I rise to oppose the amendment proposed for abridgement of the Fundamental Rights and Article 13 of the Constitution. Sir, I feel that our country is a federation, and the integrity of the Federation and the independence of each of the units have to be preserved at all costs instead of concentrating all power in the hands of Parliament. Sir, the Fundamental Rights Chapter—Chapter III of the Constitution—was brought in with a special object by the people, who, dedicating themselves to justice, equality, fraternity and liberty, gave to themselves, a Constitution under which we, the several people of India—in Parliament and in the State Assemblies—have to converge and work, abiding by the spirit of the Constitution as well as the letter of it. Sir, we have taken an oath in this House as well as in the Assembly in the different States and in Parliament by which we have agreed to abide by the Constitution of India as by law established and if we feel that the Constitution needs some change in regard to the Fundamental Rights Chapter, the proper recourse for us is not to override the will of the people by virtue of the temporary authority which has been given to us for a period of five years and arrogate to ourselves the power which the people did not want to give up. Sir, the power that the people gave us was circumscribed by the very important condition that we should abide by the Constitution of India. Every Member of the Assembly, every contestant for a seat in the Assembly or the Upper House, takes the oath before the Returning Officer that he will abide by the Constitution of India. Everyone of us, when we come to the House, take the oath that we shall abide by the Constitution of India, and then the Ministers in addition, take the oath that they will carry out the will of the people in accordance with the Constitution as by law established. Sir, I want to refer to the different oaths that are taken under Schedule III. Under Schedule III of the Constitution,

[Thiru G. Vasantha Pai] [22nd October 1971]

Sir, a Minister takes the oath that he will faithfully and conscientiously discharge his duties as a Minister and he will do right to all manner of people in accordance with the Constitution and the law, without fear or favour, affection or ill-will.

An oath taken by a Member is :—

“ I will bear true faith and allegiance to the Constitution of India as by law established and I will faithfully discharge the duty upon which I am about to enter ”.

The Judges, on whom as one of the three Sovereign bodies under the Constitution, namely, the Executive, the Legislature and the Judiciary, the Constitution has enjoined the duty to uphold the laws, without fear or favour, take the oath :—

“ I will bear true faith and allegiance to the Constitution of India as by law established, that I will duly and faithfully and to the best of my ability, knowledge and judgement perform the duties of my office without fear or favour, affection or ill-will and that I will uphold the Constitution and the laws ”.

So, Sir, while a Member says that he will abide by the Constitution as by law established, the Hon. Ministers take the oath that they will do everything necessary for the people in accordance with the Constitution of India and the Judges take the oath that they will uphold the Constitution and the laws of the land. Sir, different powers have been envisaged, different oaths have been prescribed and different duties in different realms have been prescribed by the Constitution. Now, Sir, when a political unsettlement in this country was about to take place in the 1967 elections and the Presidentship was in contest, unfortunately, the Chief Justice of India, who ought not to have done so, resigned his office and accepted the candidature for Presidentship. Just before that, he gave the judgement in the Golaknath's case. What he did then has been confused with what he did thereafter and sought to be inter-related and characterised as a political judgement. With great respect to politicians who describe it as a political judgment, I want this House to differ from them and say what the Hon. Chief Justice of India did in his capacity as Chief Justice was certainly something totally different from his action in resigning the high office of Chief Justice and contesting for the high office of the President. Unfortunately, his pronouncing the judgement and his standing for election have been joined up and linked together. Thus, one of our great Chief Justices who sat on the Bench in this country has come into disrepute and his judgement has been characterised as a political judgement. I would like this House not to be taken away by that sort of propaganda against one of the most eminent Judges of the Supreme Court. In this connection, I want to say only one thing. We have got Article 31 on the acquisition of “ Property ” in the Constitution. All the commotion arising in this country is because of Article 31 and 31-A by which the right to property was or is sought to be interfered with and limited by various

22nd October 1971] [Thiru G. Vasantha Pai]

State Legislation. After all, the Fundamental Rights Chapter does not include only the right to property. If the right to property is to be attacked, if the Princes are to be asked to disgorge themselves of their unearned wealth, which has accumulated for ages, without compensation, the Supreme Court has held that it is against the spirit and the letter of the Constitution. If the decision of the Supreme Court is not satisfactory, there are other ways of referring the matter to the people as in Switzerland by a Referendum or Initiative. The people could be asked whether Article 31 or 3-A should be there. People's opinion could be ascertained in some such way. But why should we, as Members, duly elected by the people who include the minorities as well as the majority, take upon ourselves the responsibility or arrogate to ourselves, the authority of amending the Constitution within the premises of which we have been enjoined to function as a legislative body?

Sir, my respectful submission to this House is that no amendment to the Constitution is really within the competence of the Parliament in relation to the Fundamental Rights. The highest Court in the land—the Supreme Court—has by a majority of 6:5 held that the Fundamental Rights Chapter including Article 31 is outside the purview of the Constitutional amendment. We should see that we respect the law as laid down by the Supreme Court and under Article 144 of the Constitution, that all authorities, civil and judicial in the territory of India, act in aid of the Supreme Court. We should respect the judgement as an interpretation of the Constitution and we should not impute motives to the Judges who have no power to defend themselves in Legislatures.

My respectful submission is that there are methods and ways by which we can get rid of the anomaly caused by interpretations regarding Article 31-A. I am not for a moment defending the Princes or anybody else who have enormous property and do what they like with the property. I am thinking of these rights which are reserved with the people either under Article 19 of the Constitution, abolition of untouchability under Article 17, or Educational and Cultural rights under Articles 29 and 30, the right of equality before law under Article 14 and equality of opportunity in matters of public employment under Article 16. I am thinking of the rights under Article 20, double jeopardy under Article 21 and also rights against preventive detention which many of the Members here might have suffered.

The right that is agitating the politicians, is only one right, the right to property in the Constitution about which a furore has been raised and the Princes and others have gone to the Supreme Court and obtained a judgment in their favour. The real thing has to be judged with reference to the several Fundamental rights which people have desired to be ensured to them when electing or nominating candidates to Parliament. I am just referring to those rights. I shall briefly refer to Articles 14, 15 and 16.

[22nd October 1971]

MR. CHAIRMAN : The Ruler of Junagadh spent 80 lakhs of rupees for the marriage of his dog.

THIRU G. VASANTHA PAI : I congratulate him on doing so, because dogs are more faithful than human beings. Further, when he spends that money, it goes to all others who are poorer than himself. I was referring only to Articles 14 and 15 which give protection against discrimination. Then I was referring to Article 17 which says that untouchability should be abolished. Then Article 18 prohibits the conferment or receipt of titles from foreign Government not being of a military or academic distinction. Article 19 is the most important Article in our Constitution and it guarantees the right to freedom of speech and expression, to assemble peaceably and without arms and to form associations or unions, subject to restrictions in the interests of sovereignty and integrity of the country. Sir, by saying that the Parliament has the power to curb this right, in this welfare State where there are so many public undertakings, the Parliament can say that there shall not be any Unions or Associations of employees or strike as in the Communist countries. It is against this that I raise my objection because the people should have the right to form associations, unions, or to strike and they should have the means to agitate for their rights, whether they are Government servants or members of unions belonging to public sector undertakings. Clause (c) of Article 19 of the Constitution specifically guarantees the right to form associations or unions and there can be restrictions only in the interests of sovereignty and integrity of the country. To-day the Government at the Centre has one complexion and tomorrow the Government at the Centre, with an overwhelming majority, may have another complexion and it may come out with an amendment of the Constitution. I have heard it said in regard to the French Constitution, when a foreigner went to France, and asked for a copy of the Constitution, the bookseller seems to have told him "We do not sell periodicals here," and asked him to go to a News Stand.

The French Constitution was being amended quite frequently and it had become everyday news rather than a Constitution or a Statute book. As Lord Acton said, "All power corrupts, and absolute power corrupts absolutely". The Constitution is a document which safeguards the rights of the minorities. The Constitution is the only safeguard for persons who may be deprived of their freedom by the whims of the Executive. When the power of the Parliament is derived from the Constitution, the sacred Fundamental Rights guaranteed under the Constitution should not be allowed to be easily abrogated or abridged by a Parliamentary majority or by a majority of one-half of the number of States. Sir, Thiru Era. Chezhiyan and Thiru Manoharan moved an amendment in the Parliament to the effect that 75 per cent of the States should be consulted before the Fundamental Rights are amended. But the Parliament was not willing to accept it. They said that 50 per cent majority would be sufficient. Then

[Thiru G. Vasantha Pai] [22nd October 1971]

what happens is that a simple majority of the whole of India could upset the Constitution. I think we must refer the matter to the people and ask for their opinion in regard to Article 31 separately and I am sure there will be unanimity of opinion to make a change in Article 31. The other Articles stand on a different footing. Article 19 gives right to form associations or unions, to move freely throughout the country, to practise any profession or to carry on any occupation, trade or business, subject to possession of any qualifications prescribed. Article 20 provides for protection against double jeopardy in respect of conviction for offences. Article 21 provides for protection of life and personal liberty and Article 22 provides for protection against arrest and detention. In this context, I would like to refer to the celebrated judgment of Lord Atkin in *Liversidge v. Sir John Anderson*. An alien was sought to be clamped inside the prison under Preventive Detention by the Secretary of State of the United Kingdom. In the celebrated dictum of Lord Atkin, in his dissenting judgment, the Law Lord said, "Even amidst the clash of arms the laws are not silent and they speak the same language in war as in peace."

Sir, our Constitution speaks the same language in war and in peace. It guarantees Fundamental Rights. It guarantees to the citizens the rights which had been denied to them for over 300 years under the British rule. Sir, it is possible for us to say that the citizens' will should be changed. We cannot claim to represent the entire body of citizens, because many of us have come elected only by a simple majority over our rivals. We do not by ourselves represent the whole body of citizens in the country. I, therefore, exhort the Members of this House that they should call for a referendum on this question and that they should not lightly accept the amendment which has been circulated to us for acceptance. Thank you, Sir.

* தவத்திரு தெய்விகாமணி அருணாசல தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்) : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட 24-வது திருத்தம் இந்திய அரசியல் வரலாற்றிலே ஒரு திருப்பு மையமாகும். வரலாற்றுச் சிறப்புடைய ஒரு திருத்தம் இது. இந்தத் திருத்தம் எதிர்கால நிலைமைகளுக்கு அடிகோலுவது ஆகும். மக்களுடைய பேராதரவைப் பெற்ற திருமதி இந்திரா காந்தி பாராளுமன்றத்தில் இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றவும், தமிழக மக்களின் பேராதரவைப் பெற்ற டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் தலைமையில் உள்ள தமிழக சட்ட மன்றம் இந்தத் திருத்தத்திற்கு இசைவு அளிக்கவுமான இந்தத் தருணத்தில் நான் இதில் பங்குபெற்றுப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்கிறேன். மத உரிமை என்ற ஆண்டவனை வணங்குகிற உரிமை நாட்டிலே அடிப்படை உரிமையாக இருக்கிறது. ஆனால் சொத்து உரிமை என்பது நாமாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட உரிமையாகும். மனிதனின் அடிப்படை உரிமையாகச் சிலவற்றை ஏற்றுக்

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

[22nd October 1971]

கொண்டிருக்கிறோம். கல்வி அறிவு பெறுகிற உரிமை, உழைக்கிற உரிமை, கலாசாரத்தைப் பெறுகிற உரிமை, ஆகியவற்றை நாம் அடிப்படை உரிமைகளாக வைத்திருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு எந்தவிதமான மாறுதலும் தேவையில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் கோலக்நாத் வழக்கின் தீர்ப்பின் விளைவாக இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு ஒரு திருத்தம் தேவை என்பது தெரியும். ஆகையினால் தான் இச்சட்டத்திற்கு ஒரு மாற்றம் செய்வதற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதை விட குறிப்பாக ஏற்கெனவே இருக்கிற அரசியல் சட்டத்திற்கு உயர் நீதிமன்ற நடுவர்கள் கொடுத்த விளக்கம் இருக்கிறதே, அது பிழைபட இருந்ததாலே, அதற்கு இன்னது தான் பொருள் என்று கூறுவது இந்தத் திருத்தத்தின் நோக்கமாக இருக்கிறது என்பதை நான் நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். எவ்வாறெனில் 1956-ம் ஆண்டிலே மக்கள் மன்றத்திற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அரசியல் தலைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். எவ்வாறெனில் 1956-ம் ஆண்டிலே மக்கள் மன்றத்திற்கு—பாராளுமன்றத்திற்கு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு உரிமையுண்டா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி ஒரு வினா எழுந்தது. அதன் விளைவாக நீதி மன்றத்திற்கு ஒரு வழக்குச் சென்றது. இந்த வழக்கை சங்கரிப் பிரசாத் வழக்கு என்று கூறுகிறார்கள். அதற்குப் பின் 15 ஆண்டுகள் கழித்து இதே மாதிரியான வழக்கு மீண்டும் நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு வந்தது. அந்த வழக்கு சஜ்ஜல்சிங் வழக்கு எனப்படும். இந்த வழக்கில் அடிப்படை உரிமைகளை மாற்றுகிற உரிமை இந்திய அரசிற்கு உண்டா என்கிற ஐயக்குறி எழுப்பப்பட்டு நீதி மன்றத்திற்கு வந்தது. அதன் மீது கிடைத்த தீர்ப்பின் விளைவாக ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம், நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வர முயற்சித்தார்கள். அப்படிக் கொண்டு வந்து வெற்றி பெற்றார்கள். இது வரை கொண்டுவந்த சட்டங்கள் செல்லுபடியாகும் என்று கோலக்நாத் வழக்கில் தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் எதிர்காலத்தில் செய்யப்படுகிற சட்டங்கள் செல்லுபடியாகாது என்ற ஒரு தீர்ப்பையும் சொன்னார்கள். அதன் விளைவுதான் இந்தத் திருத்தம். இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தம் தவறு என்று கூறிவிட்டு, நேற்றைய சட்டங்களை வேண்டுமானால் ஒப்புக்கொள்வது, இனிமேல் கொண்டு வருபவைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்ற முறையிலே ஒரு தீர்ப்பு வந்தது. இது நீதி மன்ற மரபுகளிலே சரியானதாகத் தோன்றவில்லை நேற்றைய உயர் நீதி மன்ற தீர்ப்புத் தான். இன்றைய தீர்ப்பின் ஊற்றுக்கால். இது தான் சமூக வழக்கம். இதுதான் பரம்பரை பரம்பரையாக இங்கே நடந்துகொண்டு வருகிற முறையாகும். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்தபாய் அவர்கள் பொதுவாக என்ன சொல்கிறார் என்றால், இந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர்களும், அமைச்சர்களும்

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

22nd October 1971]

அரசியல் சட்டத்தின் மீது அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்கிறோம். அந்த நிலையில் இந்தச் சட்டத்தை நம்முடைய விருப்பத்திற்கு இணங்க மாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்வது சரியானதல்ல என்ற ஒரு வாதத்தை வைத்தார்கள். திருக் கோவில்களில் இருந்து வருகிற வழக்கத்தை நான் நண்பர்களுக்கு, மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு நினைவுபடுத்துவது நன்றாக இருக்கும். நேற்று வரை திருக் கோவில்களில் ஒரு மூர்த்தி பூசனைக் குரியதாக, மக்களின் வழிபாட்டிற்கு, வணக்கத்திற்கு உரிய ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் அதில் ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. விசர்ஜனம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று அதை மாற்றி வெளியே கொண்டுவந்து விட்டால், பிறகு அந்த மூர்த்திக்கு அந்தச் சிலைக்கு மரியாதையிலலை. வணக்கத்திற்கு பூசனைக்குரியதாக இருக்கும் வரையில் வழிபடுதலுக்குரியதாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். பின்பைப்பட்டு விட்டால் என்றால், அந்தத் தகுதியை இழக்கிறபோது அதை வெளியே கொண்டு வந்து மாற்றி, புதிய உருவத்தை வைத்து விட்டால் அதற்குத் தான் மரியாதை இருக்கும், அதைத் தான் வழிபடுவார்கள். அதே போல அரசியல் சட்டமும். நாட்டு மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய முறையிலே அமைகின்ற வரையில் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு காலத்தில் செய்யப்பட்ட அரசியல் சட்டத்தின் மீது உறுதி எடுத்துக்கொள்வதனாலேயே அதற்கு எப்போதும் கட்டுப்பாட்டிற்குக் வேண்டும் என்று யாரும் உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அந்தச் சட்டம் அமுலில் இருக்கும் வரை அந்தச் சட்டத்திற்குப் பூரண மரியாதை கொடுக்க உறுப்பினர்களும், அமைச்சர்களும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். எப்படி மதிப்பிற்குரிய மூர்த்திக்கு முறையாக மரியாதை கொடுக்கப்படுகிறதோ அது போல இந்தச் சட்டத்திற்கு மரியாதை கொடுக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்தச் சட்டத்திற்கு முறையாகப் பாராளுமன்றம் ஒரு திருத்தத்தைச் செய்கிறபோது அனேத்து உரிமைகளும் அதற்குள் வந்து விடுகின்றன என்பது தான் திரு. வசந்தபாய் அவர்களின் வழக்கிற்கு நான் சொல்லக்கூடிய செய்திகள். பாராளுமன்றத்தில் எல்லோரும் கூடி இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிற திருத்தம் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களுடைய இசைவை வைத்து மாற்றப் பட்டால் அதற்குப் பிறகு அதற்கு எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் இருக்க முடியாது என்பதைத் தான் நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்தபாய் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் என்றும் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்பது சிறப்புக்குரியது. மக்களின் உரிமைகள் என்பது பாராளுமன்றம் என்பது முறையாகக்கூடி வகுக்கின்ற வரைமுறைகள், நெறிமுறைகளாகும். இப்படித்தான் அவைகள் தோன்றுகின்றன. அரசாங்கங்கள் என்பன இப்படித் தான் தோன்றுகின்றன. தேவைக்கேற்ற உரிமைகள் எப்போதும்

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

[22nd October 1971]

மதிக்கப்பெறும். ஆனால் தர்மற்ற, தேவையற்ற சட்டங்கள் மக்களின் இசைவை இழந்து விடும். எந்த எந்தச் சட்டங்கள் வேண்டும் என்பதை மக்கள் தான் சொல்ல வேண்டும். ஒருவர் தகுதி. திறமைக்கு ஏற்ற செல்வத்தைப் பெற்று விளங்க வேண்டும். தகுதி திறமைக்கு ஏற்ற உழைப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஒருவர் தகுதியான செல்வத்தைப் பெற்றால் தான், அது சிறப்புடையது; இல்லையென்றால் அது கேடு உடைத்து என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். ஒருவர் அவருடைய தகுதி, திறமை, உழைப்பு ஆகியவற்றின் அளவிற்குச் செல்வத்தை அதிகமாகப் பெற்றிருந்தால், அது நியாயமாகும் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியுள்ளார். நாடு சிறக்கத் தாழ்விலா செல்வர் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர், நெஞ்சத்தின் ஆக்கம் என்றும் கூறியுள்ளார். நாட்டு மக்களுக்குப் பொறுப்புள்ள அரசு இந்தமுறை மாற்றத்திற்குரியது என்று நினைக்கிறது. எனவே இதை மாற்றுவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்கிறது. வள்ளுவரின் ஆணை இன்று செயலுக்கு வருகிறது. ஆக்கமுள்ள செயலாக மாறுவதற்கு கால்கோள் நடக்கிறது. இந்தத் திருத்தம் அப்படிப் பட்ட கால்கோளாகும். தனி மனிதன் உரிமை என்பதை மாற்றி சமுதாயத்தின் உரிமை என்று செய்யப்படுகிறது. இது மிக, மிகச் சாதாரணமானது. இதைக் கண்டு அச்சப்படத் தேவையில்லை. தனி மனிதன் இல்லாமல் சமுதாயம் எப்படி வந்தது என்று சிலர் வீம்புக்குக் கேட்கலாம். அது அல்ல கேள்வி. பொதுவாக தனி மனிதனுடைய உரிமைகள் இணைந்துதான் சமுதாயத்தின் உரிமையாக மாறுகிறது. தனி மனிதன் உரிமைகள் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அது சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பயன் உள்ள வகையில் அமைந்திருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அது உறுதுணையாக இருக்கும் வரையில்தான் அது நியாயமானதாக இருக்க முடியும். தனி மனித உரிமை என்பது எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் சமுதாயத்தின் நலனுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது. இப்படி அமைத்தால்தான் அது சமுதாய அடிப்படை உரிமைகளுக்கு மேன்மை செய்து ஆதரிக்கத் தக்கதாக இருந்து உறுதிப்படும். மேலும் சமுதாயத்தின் உரிமைகளை அடிப்படையாக வைத்து அமைகிற சட்டங்கள்தான் தனி மனிதனுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாத்து அவனுடைய வாழ்வு வளர்வதற்கு ஊட்டமளிக்கும் திறன் கொண்டதாக இருக்கும். அதற்கு எப்போதும் பாதுகாப்பு இருக்கும். இதற்கு சமுதாய நீதி என்று பெயர் சொல்லலாம். உரிமைகளிலேயே மிகச் சிறந்தது குடியரிமையாகும். இந்தக் குடியரிமை எல்லா வகையிலும் வளர்வது சிறப்புடையதாகும். குடியரிமையின் விளைவாக சமூகத்திற்கு உரிமைகள் வழங்கப்படுகின்றன. இன்று பொதுவாக நம் நாட்டு மக்களுக்குக் குடியரிமையைக் கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வம் போதியதாக உருவாகவில்லை என்பதை வாக்காளர் பட்டியலில் வலியச் சென்று சேர்க்க முயற்சி எடுத்துக்

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

22nd October 1971]

கொள்ளாத அடிப்படையிலிருந்து உணர முடிகிறது. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் அரசியல் சட்டத்திற்கு ஆக்கம் தரும் மாற்றங்களைச் செய்ய உரிமை பெறுகிறது. அது தேவையெனக்கருதும் திருத்தங்களைச் செய்ய உரிமை பெறுகிறது. அது மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டின் சமூக, பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு மிகச் சிறந்த கேந்திரம் பாராளுமன்றம் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. சமூகநாயகம் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதற்கு ஏற்ப மாறுதல் தேவை. அந்த மாறுதலை இயற்கையாக வரவேற்று அனுமதிக்காது போனால் மக்கள் பொங்கியெழுந்து புரட்சியால் மாற்ற முயற்சிப்பர். இதைத்தான் பிரஞ்சு புரட்சி, பாஸ்டன் தேரீர்ப் புரட்சி, சோவியத் புரட்சி, இந்தியச் சுதந்திரப் புரட்சி ஆகியவற்றின் மூலம் உணர முடிகிறது. முக்கியமாக இப்போது இப்படித்தான் பொங்கியெழுந்து கிழக்கு வங்க மக்கள் புரட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பழமை, புதுமைபற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பழமையும் புதுமையும் ஒரு வரையறைக்குட்பட்டது. உயிர்ப்புள்ள ஒன்றாக இருப்பது. உயிர்ப்புள்ள பழமைகூடி காலத்தால் போற்றப்பட்டு விளங்கும். புதுமையின் உயிர்ப்புள்ள தன்மையிலிருந்து பழமை தெம்பு பெறத் தவறுது. அதே போலப் புதுமை பழமையில் உள்ள ஊட்டத்தை எடுத்துக் கொள்ளத் தவறுது. இது தான் பழமை, புதுமை நியதி. இந்த முறையில் மாற்றங்களைச் செய்யத் தவறிவிடுவோமானால் புரட்சி தோன்றும். நாடு விடுதலை பெற்று 25 ஆண்டுகளாகியும் எல்லோருக்கும் எல்லாம் என்ற உயர்ந்த சமநிலைச் சமுதாயம் உருவாகவில்லை. பாரதியார் கூறிய இந்தப்பரந்த மனப்பான்மை மலரவில்லை. இந்த மாற்றத்திற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைக் காண பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை என்றால், அது எப்படிப் பரிபூரண சுதந்திரம் என்று கருத முடியும்? இது வாழ்க்கையில் நல்ல வழி காணாதவனிடம் அது அவன் தலைநிதி என்பதை விடக் கொடுமையானதாகும். உயர்ந்த சட்டம் என்பது பெரும்பான்மை பான்மை மக்களுக்கு நன்மை செய்வதாக இருக்க வேண்டும். எப்படியே நாட்டில் ஏற்படும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களைக் கணிக்காது. அந்தச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்வு பெற வழி தேடாத அரசு எவ்வளவு நல்ல அரசாக இருந்தாலும் கேடுறும் என்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருவள்ளுவர் கூறினார். “நாடோறும் நாடி முறை செய்யா மன்னவன் நாடோறும் நாடிக் கெடும்” என்றார். நாடோறும் நாடிக் கெடும் என்று நேற்றுச் சொல்லியிருந்தாலும், இன்றையச் சூழ்நிலைகளுக்கும் அது ஒரளவு சரியாக இருக்கிறது என்று குறிப்பிடவிரும்புகிறேன். நாடோறும் நாடிக் கெடும் என்று சித்தரித்துள்ளார். உயிர்ப்புள்ள இந்தத் திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் வருவது காலத்திற்கு ஒப்ப ஏற்புடைத்து பயனுள்ளது என்ற நம்பிக்கையை நாட்டு மக்களிடத்திலே

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

[22nd October 1971]

ஏற்படுத்த வேண்டியது அரசியல் தலைவர்களின் கடமை. மறந்தும் இந்தத் திருத்தத்திற்கு எதிர்ப்பு உணர்ச்சி உண்டாகாமல் நாட்டு மக்களை உருவாக்க வேண்டும் என்று சிறந்த அரசியல் தலைவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பாராளுமன்றம் நாட்டு மக்களின் அடிப்படைச் சிக்கலை ஆராய்ந்து அதற்குரிய சட்டங்களைச் செய்யாமலிருப்பது வளரக் கூடிய ஒரு செடியை அதனுடைய சிறிய பருவத்தில் அதற்கு ஒரு கூடு செய்து அதற்குள் வைத்து விட்டு அது வளர்ந்து கூண்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது போன்றது ஆகும். மேலும் இந்திய சமூக, பொருளாதார, வாழ்க்கை முறைக்கான திட்டங்களை நிறைவேற்றும்போது, ஒருவர் வந்த நாட்டின் உயர்ந்த பாராளுமன்றத்திற்கு இப்படிச் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு உரிமையில்கூட, பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே இருக்கிற ஒரு அமைப்பிற்குத்தான் அதிக அதிகாரம் என்று நிர்ணயிப்பது சிறந்த மக்களாட்சி என்று இருக்க முடியாது. முன்பு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு நான்காவது திருத்தம் வந்த போதும் இதே நிலைமை. 17-வது திருத்தம் வந்த போதும் இதே போன்ற நிலைதான் உருவாகியது. 17-வது திருத்தம் எளிதாக நிறைவேறி விடவில்லை. இந்த நாட்டின் சிறப்பு மிக்க நேருஜி அந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தபோது, அதற்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கொள்கை நெறி முறைக் கோட்பாடு 36 முதல் 51 வரையில் உள்ள பிரிவில் மக்கள் நலன் கருதிச் செய்ய வேண்டியவைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவைகளைச் செயல்படுத்தவே இன்றைக்குத் திருத்தம் தேவைப்படுகிறது. இந்த நாட்டில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற உறுதி மொழியினை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொன்னால் இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றாது போனால் செய்ய முடியாது. ஏற்கெனவே உள்ள அரசியல் அமைப்பின் உண்மையான பொருளை உச்ச நீதி மன்றம் ஏற்காததால் இந்தத் திருத்தம் தேவைப்படுகிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த நாளிலிருந்து கடந்த 20 ஆண்டுகளில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் மன்றம் மக்களின் வாடிப்படை உரிமைகளைத் தடுத்துவிடவில்லை. ஜனநாயகத்தைக் கெடுத்து விடவில்லை. இவ்வாறிருக்க இனி மக்கள் மன்றம் அவ்வாறு செய்யலாம் என்று வாதிடுவது பொருத்த மற்றதாகும். மேலும் மக்களின் மீது நம்பிக்கை வைத்து 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும் வாக்களித்துள்ளோம். நாம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் மீது அவநம்பிக்கை வைத்து ஜனநாயகத்தைக் காக்க மாட்டார்கள் என்று கூறுவது நமக்கு ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையில் நம்பிக்கையில்லை என்ற கருத்தாகும். இந்த 24-வது திருத்தத்தினை நிறைவேற்றுவது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எதிராகச் சொல்லப்படும் ஒரே வாதம் இந்த வரம்பற்ற அதிகாரம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும்

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

22nd October 1971]

என்பது. இந்தத் திருத்தம் மக்கள் சமுதாயத்திற்கு எதிராகப் பயன்படுத்துவதற்காக இல்லை என்பது உண்மை. கடவுள் என்ற பெயரைக் கூட சிலர் தவறாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அதற்காக கடவுளை வேண்டாமென்று சொல்ல முடியாது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள்கூட கடவுளை மாற்ற வில்லையா என்று கேட்டார். கடவுள் இயல்பிலேயே மாறக்கூடியவர்தான். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பற்றியதாய் இருப்பவர்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கடவுள் 10 தரம் மாறியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார் : தலைவரவர்கள் கூட கடவுள் 10 தரம் மாறியிருப்பதாகச் சொல்கிறார். கடவுள் மாறுகிறவர்தான். நம்புகிறவர்கள் தான் மாறமாட்டேன் என்கிறார்கள். அவர்கள் எளிதில் மாறுவதில்லை. சாமி வரம் கொடுத்தாலும் பூசாரி வரம் கொடுப்பதில்லை என்று சொன்னதற்குக் காரணம் கடவுள் வரம்பற்ற கருணை உடையவர் என்பதற்காகத்தான். இந்தக் கடவுளின் வரம்பற்ற கருணையைக் கூடத்தான் பத்மாகூரன் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டான். ஆனால் அந்த வரலாற்றில் உள்ள ஒரு உண்மையை மறந்து விடக் கூடாது. சிவ பெருமான் பத்மாகூரன் கோரிய உரிமையை வழங்கினார். வழங்காமல் இருக்க சிவ பெருமானுக்கு உரிமை இல்லை. வழங்கப்பட்ட உரிமையை பத்மாகூரன் தவறாகப் பயன்படுத்திய போது அவன் ஒடுக்கப்பட்டான். தவறாகப் பயன்படுத்தியதால் அவன் அழிந்துபோனான். இந்த நாட்டு மக்களுக்கு சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப உரிய சட்டங்களைச் செய்துகொள்ள, திட்டங்களைத் தீட்டிக்கொள்ள ஒரே அமைப்பாக இருக்கின்ற பாராளுமன்றத்திற்குத் தடையற்ற உரிமை இருக்க வேண்டும். அந்த உரிமை வழங்குவதில் யாரும் எதையும் இழுக்கவேண்டிய திட்டமில்லை. அந்த உரிமையை, முறைகளை பயன்படுத்துவதை இந்த நாட்டு மக்கள் சக்தி கவனித்துக்கொள்ளும். இந்த நாட்டு மக்கள் சக்தி அவர்கள் நினைப்பது போல் ஏமாளியாக இருக்கவில்லை. பொது மக்கள் ஜனநாயக வளர்ச்சியில் அரசியல் முதிர்ச்சியில் பிற நாட்டு மக்களுக்குக் குறைந்தவர்களில்லை என்பதை அண்மையில் நடந்த தேர்தலில் ஜயமறத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. எவ்வளவுதான் கடுமையான பிரச்சாரங்கள் செய்தாலும், நாட்டு மக்களைத் திசை திருப்பி விடுவதற்கில்லை என்று தெரிந்தது. மக்கள் தெரிந்து, தெளிந்து வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்திவருகிறார்கள். இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்திற்குத் தரப் பெறும் அதிகாரத்தை அந்தப் பாராளுமன்றம் தவறாகப் பயன்படுத்தினால் தட்டிக் கேட்க, நியாயம் தேடிக் கொள்ளக்கூடிய உணர்ச்சி மக்களிடத்தில் இருக்கிறது என்று நம்புகிறோம். இனி வரும் சமுதாயமும் ஆற்றல் பெற்றே விளங்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஆகையினால் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 24-வது

தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல
தேசிகர் (குன்றக்குடி அடிகளார்)]

[22nd October 1971]

திருத்தத்தை உளமாற வரவேற்கிறோம். தனி மனித உரிமை தேவையுடையது என்று சொன்னால், சமுதாயத்தின் நலனும் உரிமையும் முதன்மைப்படுத்தப்படவேண்டும். பாதுகாக்கப் பெற வேண்டும். நாட்டு மக்களுக்குத் தனி மனிதன் சொத்துரிமையை விட நாட்டுடைமை தான் மேலானது என்ற நிலையில் நாட்டு மக்களிடத்தில் சக்தி வளர வேண்டும். இந்திய சமூக அமைப்பில் பாராளுமன்றம் உயர்ந்த அதிகாரத்தை உடையதாக எப்போதும் விளங்கவேண்டும். பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே இருக்கும் எந்த ஒரு அமைப்பிற்கும், அது எதுவானாலும், பாராளுமன்றத்திற்கு மஞ்சிய அதிகாரம் இருப்பது நல்லதல்ல. பாராளுமன்றம் முறை கேடாக நடந்தால், மக்கள் சக்தி அதைக் கவனித்துக்கொள்ளும். அதற்குரிய ஆற்றல் இந்திய நாட்டு மக்களுக்கு உண்டு. இது வரலாறு காட்டும் படிப்பினை. இந்த நாட்டு மக்கள் பொது நெறிக்கு எதிராக அந்த அராஜகத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்து மாற்றும் வலிமை பெற்று விட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையைப் பூரணமாகப் பெற்றிருக்கிறோம். அரசியல் சட்டத்திற்குரிய 24-வது திருத்தம் மூலம் பாராளுமன்றத்திற்குக் கொடுக்கப் பெறும் அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வரவே வராது என்ற நல்ல நம்பிக்கையிருக்கிறது. இந்தத் திருத்தம் இன்றைய கால கட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாதது, அவசியமானது, வரலாற்றுத் தேவை. இல்லாவிட்டால் நாட்டிற்கு நல்லதல்ல. இவ்வளவு காலம் கடந்தாவது இந்தத் திருத்தத்தைக் கொணர வந்த பாராளுமன்றத்திற்கு நமது பாராட்டு. அதனை இசைந்தளிக்கும் இந்தப் பேரவைக்கு நன்றி கூறி இந்தத் திருத்தத்தை உளமாற வரவேற்கிறேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN : Mr Chairman, Sir, I wish I could be as categorical as my hon. Friend Thiru Vasantha Pai in saying that Parliament does not have the sovereign power to amend the Constitution. As an advocate—as a lawyer of great repute, probably he has ample material to justify his statement. But, I do not wish to get entangled in all these legal squabbles, although I have tried to understand the various points of view that have been expressed in the Lok Sabha and the Rajya Sabha by distinguished Barristers, by distinguished Statesman and by distinguished politicians when they have argued this question. The right to amend the Constitution, on good authority, is vested in the Parliament. There can be no doubt about it, because in all the written Constitutions of the world, it has been stated by eminent jurists, and judicial pronouncements have also been made that if the Constitution is unchangeable, it could meet with only one end and that is, it will be either totally wrecked by a revolution or the entire administration of the country will be in shambles. However, in considering the twenty-fourth amendment, the question is sought to be over-simplified by asking us “Do you

22nd October 1971] [Thiru A. R. Damodaran]

or do you not agree that the Parliament has the sovereign power to amend the Constitution and particularly Part III of the Constitution wherein the Fundamental Rights have been enshrined? In connection with this question, we must consider the consequences and the implications of the twenty-fourth amendment. While I may accept that the Parliament has the right to amend the Constitution and perhaps even the Fundamental Rights, in no Constitution in the world is a change in the Constitution permitted to be made by easy methods. Every Constitution has in-built safeguards whereby special majorities are required and in certain Constitutions of the world, there is a due process for referring the matter either to a referendum or subjecting it to some other long-drawn out process because it has always been felt that unlike simple legislation, any Constitutional amendment should be made after a great deal of thought and hesitation because what we are doing may alter the very structure of society and its rights. Therefore, when I say that I have certain mental reservations about the twenty-fourth amendment, let no Member think that I question the right of Parliament to exercise its sovereign power to amend Part III of the Constitution. However, I must point out that we already have in article 368 and its proviso that in respect of amendments to certain articles of the Constitution wherein the Federation-State relationship is brought into question or wherein the States' rights are brought into question or wherein the Lists are brought into question, there is the due process by which fifty per cent of the States have to give their assent before a Constitution amendment is brought forth. Sir, I very much wish, as has already been mentioned by the previous speakers, my hon. Friends Thiru Swaminathan and Thiru Vasantha Pai, that we were able to move in this House a resolution to the effect that any Constitutional amendment pertaining to the amendment, abridgement or repeal of the Fundamental Rights in Part III of the Constitution should have required a Constitutional majority, whether it is two-thirds of the number of States representing two-thirds of India's population, or whether it is three-fourths of the number of States representing three-fourths of India's population and the matter should have been left to the States. Unfortunately, Sir, our States' representatives in Parliament, with the exception of those from Tamil Nadu, did not find it right to support this very crucial amendment which was given by the representatives of the Dravida Munnetra Kazhagam in the Lok Sabha with the result that Thiru Manoharan had to withdraw his amendment.

THIRU K. RAJARAM : The amendment was put to vote and rejected.

THIRU A. R. DAMODARAN : He pressed the amendment but obviously suffered the fate in view of the large majority which the ruling party had at that time. It is unfortunate, Sir, because I consider that while Parliament may have the right to amend Part III of the Constitution, in certain important substantive

[Thiru A. R. Damodaran] [22nd October 1971]

matters where individual rights as well as social rights are concerned, the States must have the authority to approve by three-fourths majority any amendment which is likely to affect the rights of individual citizens in the States. Sir, all of us have contested elections and I have been a regular student of the elections from 1952 over the past five or six General Elections and I have always found.....

MR. CHAIRMAN : Still you are the hon. Member is a student of elections.

THIRU A. R. DAMODARAN : Yes, Sir, I am still a student I have found that although we had attributed a certain status and prestige to the Lok Sabha seats there is no doubt whatsoever that it is in the contest to the State Assembly that elections are made and un-made. I, therefore, feel that the representatives of the State Assemblies are in closer touch with the people. This is not to cast any reflection on the Members of Parliament; but I would only wish to state that Members of the State Legislature, particularly in the Lower House, elected on direct franchise, are in a better position to appreciate the rights of individual citizens in the States and I, therefore, feel that even though the time may not be opportune at present for the Hon. the Chief Minister to move a Government Resolution, an appropriate time will be taken, preferably before February 1972, in view of the fact that even the three-fourths majority that we contemplate may very well be achieved if the swing goes in favour of the people of the ruling party in the four or five States where elections are likely to be held. We must take an opportunity to press and I think we will have the support of the other States on this very important matter. I was referring to the fact that while the 24th amendment may be an enabling provision empowering Parliament to amend any part of the Constitution, there are certain consequences that are likely to flow from this twenty-fourth amendment which, in my opinion, would have disastrous effects, if Parliament should seek to carry out its aim as they have already indicated in the twenty-fifth amendment which has been submitted, although not yet passed by the Lok Sabha.

Sir, my hon. Friend Thiru Arumugasami made an impassioned speech yesterday and quoted various authorities to deride what he termed property rights. It is a fashion now-a-days that one cannot be progressive if one did not deride property rights. One must say that men of wealth, men industry, and men who earn are all people who have contributed very little to society and it is only the people who have agitated in the streets or outside the factions that are really contributing to the welfare of our people.

(Thiru M. Arumugaswami rose)

Sir, I do not yield. The hon. Member can make his comments after I have finished my speech. I shall answer all those points later, Sir.

22nd October 1971]

THIRU M. ARUMUGASWAMI : The hon. Member has been misquoting my speech.

THIRU A. R. DAMODARAN : Then, the hon. Member is quite welcome to quote his speech correctly.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொத்து உண்டாக்குபவர்களெல்லாம் தொழிற்சாலை அதிபர்களும் நிலம் வைத்திருப்பவர்களும் தான் அவர்கள்தான் சொத்தை சம்பாதிக்கிறார்கள், உண்டாக்குகிறார்கள் என்ற கருத்திலும் தெருவில் சத்தம் போடுபவர்கள் சொத்தை உண்டாக்குவதில்லை என்ற கருத்திலும், நான் ஏதோ தெருவில் சத்தம் போடுபவர்கள்தான் சொத்தை உண்டாக்குவது போன்ற கருத்தை வெளியிட்டது போலச் சொல்லி இங்கே அதற்குப் பதில் தந்தார்கள். சொத்தை உண்டாக்குபவர்கள் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் தான். அவர்கள்தான் சொத்தில்லாது இருக்கக் கூடிய ஒரு பெரும் கூட்டம். நிலம் வைத்துள்ள நிலச் சுவாந்தாரர்களும் பெரும் ஆலை அதிபர்களும் சொத்தை உண்டாக்குவதாக நான் கருதவில்லை, ஜனங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

THIRU A. R. DAMODARAN : The hon. Member has misquoted me trying to quote himself. When I said men of Industry, I was not referring to men who had established industries I was saying "men of industry" which means all people who work. That was the only distinction I made. My hon. Friend Thiru Arumugaswami deried the concept of property. I went to make an observation here because I do not believe in being hypocritical in my beliefs. I believe in property rights. I think, the Hon. Prime Minister also, when she replied to a question on the eve of the General Elections when a newspaper man asked her whether she was thinking of extinguishment of property rights, said in horror, "By no means. We are not going to interfere with property rights in that fashion. All that we are thinking of is about the big monopolists who have a stranglehold on the economy". What I refer to Thiru Arumugaswamy is that he went even to a greater length than the Hon. Prime Minister who is supposed to be the first socialist of our country to-day and said that only earned income should be treated as property to be retained, and that inherited property and other forms of property should be compulsorily taken over by the Government, preferably without paying compensation. I think I have understood him correctly. Sir, I am mentioning to him that there is already a distinction between earned income and unearned income. Probably he is not as income tax assessee and he is not aware of these differences. But many of us who are already paying wealth tax and probably will pay the estate duty when we die know that there is a substantial difference between income earned and unearned income in the estate. I only wish to mention that we should not perpetually bring

[Thiru A. R. Damodaran] [22nd October 1971]

property rights into contempt. It is wrong and I would like to quote as example the United Kingdom because it is, in my opinion, a premier socialist country in the world to-day. I will not quote examples from Soviet Russia or from Communist China. They are countries with which we can never compare ourselves. They have no written Constitution and no democratic methods of election, though there is election held.

THIRU G. VASANTHAPAI : There are written constitutions in both Russia and China.

THIRU A. R. DAMODARAN : When there is an election held to elect the President of the country, 99.6 per cent of the people vote for a particular person. They may have a written Constitution, they may have Election Commissioners, they may have General Elections but the result you can write well before the election date. I do not want to say more than that. I quote examples of the United Kingdom because I think, we are all aware of the fact that there are two strong parties in the United Kingdom—one which is called the Conservative Party and the other which is called the Labour Party which is the premier Socialist Party. In the United Kingdom also they have the Monopolists and Restrictive Trade Practices Act. They have also taken steps to curb monopolies. They have also taken steps to control the means of production by nationalising industries, important industries and financial institutions. I would like to state, for the information of the Members, how the United Kingdom has set about doing it. When the Bank of England was nationalised, the compensation that was paid by the United Kingdom to the shareholders of the Bank of England was at market value on the basis of the stock-exchange values of the Bank of England share. In addition to that, the yield that was being given to those shares by the Bank of England was also taken into account and Government Bonds were issued carrying 3 per cent interest on an amount four times the nominal face value of the Bank of England stock. This is in so far as the Bank of England is concerned. I refer to this because in the debates that have taken place in Parliament, there have been Members of the Communist Party who have said that in the nationalisation of Indian Banks, the amount of Rs. 90 crores paid as compensation was far in excess, that it should not have been paid over and that it should have been only 10 to 15 crores. I am aware that there are many who advocate a ceiling on land, a ceiling on urban property, a ceiling on jewels, perhaps, a ceiling on industrial shares and on the number of industries. It all depends on whether we are going to advance or whether our people are going to be made poorer and poorer. At the same time, we must not forget that social justice means that fair compensation should be paid in respect of such acquisition proposals. I was referring only to the Bank of England. In the case of the National Coal Board, £ 380 million was paid for what was the actual coal value and payment

22nd October 1971] [Thiru A. R. Damodaran]

was made for other assets and in the end a total of £ 700 million was paid for the nationalisation of the Coal Industry. The British Transport Corporation—Sir, I am sorry, the Hon. the Transport Minister is not here—which nationalised passenger traffic paid market prices of the shares of those companies and took into account the average dividend yield for the past five years. In the case of the British Electrical authorities, compensation was paid in the form of bonds at stock exchange values—and stock exchange value means market price. In the case of the Iron and Steel Corporation, the most important key industry which was nationalised by the Labour Government, de-nationalised by the Conservative Government and re-nationalised by the Labour Government, bonds were issued by the Government of the United Kingdom at stock exchange value which was the market value *plus* average yields. I think that in spite of the support that we give to the 24th amendment, even the Government of Tamil Nadu has recognised that in acquiring any property or in taking over fleet operators' passenger carriages, as is witnessed by the Bill, which is being brought forth tomorrow—compensation has to be fixed at market value. I am very glad that we have not sought to be expropriatory, as some people have recommended, but that the recognition of the principle has been made rejecting the totalitarian concept that persons owing above a certain number of buses or a certain number of houses or certain acreage of land do not deserve any sympathy at all. In fact it is wrong to attribute the various ills that exist in our country to-day to the so-called growth in monopolies and to the so called wealthy sectors as if they have been in any way responsible for the maladministration that has been taking place for the past 24 years of our national existence. We nationalised the Life Insurance Corporation in the year 1956. At that time, our socialists said that there was a vast amount of money in the Life Insurance Corporation which was being misused by the private sector and overroft Rs. 1,450 crores of the funds of the Life Insurance Corporation were handed over to the Government of India for investment in its Five-Year Plans but this was not enough. Again in 1968, the Bank Nationalisation issue came up and we were told that these enormous funds in the hands of private people resulted in economic imbalances and unless this money was taken over by the Government of India, there would be no permanent improvement in the life of our people. That has also been done. Sir, we have invested thousand crores of rupees in the Hindustan Steel which still runs at an annual loss of Rs. 60 crores. We have taken over so many other industries but unfortunately in all these concerns we have not been able to get that much money which could have been invested for the benefit of the poorer people. As a direct consequence of the 24th amendment, hints have also been given by very progressive Ministers at the Centre, principally the Communist block in the Union Cabinet, Thirumathi Nandini Satpathi, Thiru K. R. Ganesh and Thiru I. K. Gujral, that the monopoly of the Press is so great that individual freedom is in danger.

[22nd October 1971

THIRU M. ARUMUGASWAMI : Thiru Ragunatha Reddi,
Sir.

THIRU A. R. DAMODARAN : My hon. Friend knows the partywise membership to a much better extent than I do. It is true that I have omitted Thiru Ragunatha Reddy. I shall include him also.

Already, Sir, hints have been given that there is a monopolistic Press in India that the Press barons are dictating what our people should or should not do and that this monopolistic Press has to be broken. The enormous misuse of Constitutional powers that is likely to result from the twenty-fourth and twenty-fifth amendments will be seen in the course of the next one or two years. My Friend has already referred to the various Fundamental Rights or natural rights, inherent rights absolutely unamendable by any Government viz., freedom of speech and expression, freedom of assembly and freedom to form trade unions freedom to worship and freedom to start educational institutions, etc., etc. The most important freedom of all is the freedom of the press and we are told that not more than 5 per cent of the share will be held by any company or individual editor of a newspaper to be elected every year and that 50 per cent of the shares should be given to the workers and the working journalists. All these would curb the independence of the Press in India and this is one of the direct consequences of the 24th and 25th amendments.

Another wonderful suggestion has come again from one of the progressive five. I do not know whether it was from Shrimathi Nandini Satpathy or from Shri K. R. Ganesh. That was in reference to the fact that various businessmen, I believe, went under Articles 32 and 266 of the Constitution with Writ Petitions to the High Court, because of the Government taking action against them for alleged economic offences. Shri K. R. Ganesh—I do not know whether it was Shri Gujral—came out with the wonderful suggestion that these two Articles should also be amended so that the business people—people in trade and commerce and people in industry—could not seek recourse to Writs in the High Courts or in the Supreme Court in connection with economic offences. Sir, these are all the examples of what is likely to come in the near future and if I have ventured to point out these dangers, it is because I want the Tamil Nadu Government and particularly the Dravida Munnetra Kazhagam Government to realise that here are totalitarian trends in the country and that under the guise of progressive legislation, there is a real danger to the really democratic parties in which I include Thiru Arumugasami's party, the Praja Socialist Party or the United Socialist Party as it is now called. There is the danger if the democratic parties falling into the trap of the totalitarian parties, principally the Communist Party, whether or is right, left, middle left, natural or any other colour and were in the danger of our being pressurised into the adoption of the so-called progressive measures which are really likely to ruin the social fabric

22nd October 1971]

of our country. While I have therefore, expressed my limited support to the twenty-fourth amendment, I wish to point out that in spite of such threats, I hope that this Government will be very particular in seeing that in any future legislation that they may bring whether it is ceiling on land or on urban property, or whether it is the acquisition of industrial concerns or the acquisition of Motor Vehicle Transport or the acquisition of any form of property, this just and fair principle is prevented and that adequate compensation or at least reasonable and fair compensation is paid to those whose property is taken over under those legislations. It is impossible for us to argue that just because 90 per cent of the people do not have any property at all, the very concept of property rights is wrong. If that is so, every form of savings is liable to be attacked in this country. My hon. Friend Thiru Arumugasami might think that the seven or eight acres of land that he holds today is an insufficient quantity. But there are millions of agricultural labourers in Thanjavur district who do not have even 10 square feet. They are the persons who are likely to come up—if we keep on condemning all property rights,—they are the people who are likely to come up and say “Let us reduce the ceiling to 30 cents of land”. We must educate our people into saving, into acquiring property and it is from this angle that I welcome the Government's attempts to build new houses for the slum dwellers in Madras City and we must encourage respect for the concept of property. When I say property, I am not referring to the people who have 50 or 100 lakhs of rupees but those who have invested in the Life Insurance Corporation 30 or 40 thousands of rupees and those who have invested in Provident Fund or other form of savings. Let us not assume that all these savings, wealth and property will not be subjected to the same attack as other forms of property are subjected today. Thank you, Sir.

திரு. டி. கே. ஷண்முகம்: மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் தமிழவேள் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் முன் மொழிந்த 24-வது திருத்தத் தீர்மானத்தினை மன நிறைவோடு ஆதரித்து வரவேற்பதோடு அதன் மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல எனக்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் இத்தீர்மானத்தை வரவேற்று மிக அருமையாக, தெளிவாக தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லிய கருத்தையும் எழுத்துக்கு எழுத்து மிக மகிழ்ச்சியோடு நான் வரவேற்கிறேன். தவத்திரு அடிகளார் அவர்கள் இன்றைய தினம் தக்க முறையிலே நல்ல இலக்கியச் சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டி மிக அருமையாக உரையாற்றினார்கள். அவர்களுடைய உரையினையும் மிக மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன்.

நம் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய அரசியல் நிர்ணய சபையும் அதன் உறுப்பினர்களும் வயது வந்த வாக்காளப் பெரு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர்.

[திரு. டி. கே. சண்முகம்]

[22nd October 1971]

அன்றைக்கிருந்த சட்டமன்றங்களின் மூலமாகத் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். கட்சிகளுக்கும் அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கும் அன்று முதலிடம் தரப்படவில்லை. மதவாரி அடிப்படையிலே அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர்கள் அன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். எனவேதான் நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பல்வேறு திருத்தங்களைப் பெற்றுத் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானது. இந்தத் திருத்தத்தினை வரவேற்கும் இதே நேரத்தில் இந்தத் திருத்தத் தினால் மட்டும் நாம் கனவு காணும்

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, ஒரு விளக்கம். அரசியல் நிர்ணய சபை மத வாரி அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. அப்போதிருந்த மாநிலச் சட்டசபைகளின் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

திரு. டி. கே. சண்முகம் : எதிர்க் கட்சித் தலைவருடைய உரையினை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். ஆனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது மத வாரி அடிப்படையில் தான் அமைந்தது என்று வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திருத்தத்தினை வரவேற்கும் அதே நேரத்தில் இந்தத் திருத்தத்தினால் மட்டும் நாம் கனவு காணும் சோஷலிசக் குடியரசினை அமைத்திட முடியுமென தமிழரசுக் கழகத்தாராகிய நாங்கள் நம்பவில்லை.

(Thiru G. Swaminathan, Vice-Chairman in the Chair.)

இந்தக் குறைகள் அனைத்தும் வேரோடு களைந்தெறியப்பட வேண்டுமானால், புதிய அரசியல் நிர்ணய சபை ஒன்றினை நாம் அமைத்தாக வேண்டும். அந்த மன்றம் இப்பொழுது நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு, தேவைப்படும் எல்லா மாறுதல்களோடும் கூடிய ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவக்க வேண்டும். இதுவே தமிழரசுக் கழகத்தின் கோரிக்கையாகும். நாடாளுமன்றத்திற்கும் சுப்ரீம் உயர் நீதி மன்றத்திற்கும் இடையே அடிக்கடி போராட்டம் நிகழ்வதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டு விட்டோம். நீதிக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இப்படி அடிக்கடி பூசல்கள் நிகழ்வது விரும்பத்தக்கதல்ல. இந்தப் பூசல்கள் இந்த 24-வது திருத்தத்திற்குப் பிறகும் தோன்றிக்கொண்டு தான் இருக்கும். இந்தப் பூசல்கள் தோன்றாமல் இருப்பதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது நம் அனைவரின் கடமையாகும்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் முதல் விதிலேயே “இந்தியா ஒரு சோஷலிசக் குடியரசு நாடு” என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் கூறிவிட வேண்டும். அப்படிச் கூறிவிட்டால்தான் அந்தப் புனிதமான தத்துவம் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகிறது. புரட்சிகரமான பாதையில் சோஷலிச

[திரு. டி. கே. ஷண்முகம்] [22nd October 1971]

சமுதாயம் அமைக்கப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நாம் சொத்துரிமை பற்றிய பகுதியைத் திருத்துவதோடு நிறைவு பெற்று விட இயலாது. மத்திய அரசு நன்கு சிந்தித்துச் செய்ய வேண்டியது, வயது வந்த வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு புதிய அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தை உடனே உருவாக்க வேண்டியதாகும்.

நம் முதல்வர் அவர்கள் அரசியல் சட்டத் திருத்தங்களையும் மாநிலச் சபாட்சிப் பிரச்சனையும் ஒன்றாக இணைத்துக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். எனவே அதைப்பற்றி நான் பேச விரும்பவில்லை. முதல்வர் அவர்களுடைய அழுத்தமான லட்சியப் பிடிப்பிலே எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அந்த விளக்கத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு இன்னும் பொறுத்திருக்க நாங்கள் சித்தமாக இருக்கிறோம் என்றாலும், தமிழரசுக் கழகத்தின் சார்பில் எனது கருத்தினைக் கூற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி இந்தத் திருத்த மசோதாவினை வரவேற்று அமைகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தின்மீது பேசுகிற நல் வாய்ப்பினைத் தந்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தத் தீர்மானம் இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 368-வது பிரிவில் சில பகுதிகள் திருத்தப்படவேண்டிய அவசியத்தைக் குறித்து வந்திருக்கிற மசோதாவாகும். அந்தப் பிரிவுகள் 3, 13, 17 ஆகியவை. இதற்கு முன்பு இந்திய அரசியல் சட்டம் 23 தடவைகள் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது வந்திருப்பது 24-வது திருத்தமாகும். எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் திரு. வசந்த பை அவர்கள் கூறினார்கள். இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் மீது 'ஓத்' எடுத்துக்கொள்ளுகிறவர்கள், அதாவது அமைச்சர்களும் மற்ற உறுப்பினர்களும் அரசியல் அமைப்புச் சட்ட அடிப்படையில் உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்ட பிறகு, அச் சட்டத்தை மாற்றுவது நியாயம் இல்லை, பொருத்தம் இல்லையென்று கூறினார்கள். என்னுடைய கருத்து நாம் 'கான்ஸ்டிடியூஷனை' அடியோடு தூக்கி எறிந்து விடவில்லை. We are not at all annihilating the constitution. It is merely an amendment.

அரசியல் சட்டத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டோம், நாம் எடுத்துக்கொண்ட உறுதிமொழிக்கு மாறாகச் சில - காரியங்களைச் செய்து விட்டோம் என்று அவர் கூறினார். ஆனால் அரசியல் சட்டம் தூக்கி எறியப்படவில்லை அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டத்திற்குப் பல்வேறு வகையான திருத்தங்கள் தற்காலிகமாகத் தேவை. நாட்டு மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிற நுணுக்கமான சில சட்டங்களைச் செய்ய பாராளுமன்றத்துக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும் என்பது தான் அடிப்படை நோக்கம். இப்போது பாராளுமன்றத்தில்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] - [22nd October 1971]

இருக்கிற உறுப்பினர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. ஆனால் மெஜாரிட்டி வேண்டாமா, 'பீப்பிபிஸ் ரெபரண்டம்' எடுக்க வேண்டாமா என்று கேட்டார்கள். அவற்றைவிட பல காரியங்களுக்கு 'பீப்பிபிஸ் ரெபரண்டம்' எடுப்பது இல்லை. நாம் கூட மதுவிலக்குச் சட்டத்தை சஸ்பென்டு செய்து விட்டோம். 'ரெபரண்டம்' எடுத்தோமா? இல்லை. இவர்கள் 5 வருஷம் தானே ஆட்சியில் இருக்கப் போகிறார்கள். என்மைக்கும் நிரந்தரமாக இருக்கிறவர்கள் அல்ல. ஆகவே இவர்கள் இதைச் செய்யலாமா என்று கேட்கலாமா? 5 வருஷம் ஆட்சியில் இருந்தாலும் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தால், அதற்குச் சில சட்டங்கள் குறுக்கீடாக இருந்தால், மக்கள் நலனைக் காப்பாற்ற அவர்கள் வாழ்க்கைத்தரம் உயர அவைகளைத் தூக்கி எறிய பாராளுமன்றத்துக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும். அது நியாயம். ஆகவே இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் வருவது மிகவும் நியாயம். இதற்கு முன்னால் இருந்த மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட முதலமைச்சரானவுடன் நாட்டு மக்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று மனதில் உருவாக்கிக்கொண்டு வருகிறேன். அப்படி உருவாக்கி வருகிறபொழுது எவ்வளவோ இடையூறுகள், சட்டங்கள், நியதிகள் என்னைத் தடுக்கின்றன, நாம் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோமோ அந்த நல்ல காரியங்களைச் செய்ய இயலாததற்கு பல சட்டங்கள் தடையாக இருக்கின்றன என்று சொன்னது என்னுடைய கவனத்துக்கு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட சில தடைகள் இருப்பதால்தான், அரசியல் சட்டத்திற்குச் சில திருத்தங்கள் கொண்டுவர வேண்டியிருக்கிறது. "பண்டமெண்டல் ரைட்ஸ்" புனிதமானது, அவைகளை மாற்றலாமா என்று சொல்லுகிறார்கள். எதை "பண்டமெண்டல் ரைட்ஸ்" என்று சொல்லுகிறார்கள்? நான் சொக்காய், வேஷ்டி போட்டுக் கொள்ளுவது "பண்டமெண்டல் ரைட்ஸ்". இதற்கு இடையூறுக இதைத்தான் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் அது எப்படி புனிதமான தன்மையாகும்? வீட்டில் ஒரு விசேஷம் என்று சொன்னால் சாணிப்பிள்ளையார் வைக்கிறோம். அன்றையதினம் அது 'சேக்ரட்'. புல், குங்குமம் வைக்கிறோம். அடுத்த சாயங்காலம் தூக்கி எறிந்து விடுகிறார்கள். அதனால் புனிதத் தன்மை போய்விடுகிறதா? காலை 10 மணிக்குப் பிள்ளையார் தேவை. அப்போது சாணியால் செய்தார்கள். மாலையில் தேவையில்லை. தூக்கி எறிகிறார்கள். அது போல பழைய காலத்தில் சட்டம் இருந்தது. இப்போது புதிய முறையாக இந்தச் சட்டம் தேவைப் படுகிறது. இதற்குப் பெரிய ஆராய்ச்சி தேவையில்லை. நாம் எங்கோ பல நாடுகள் பிரச்சனைகளைப்பற்றிப் பேசுகிறோம், சோவியத் நாட்டில் இப்படி இருக்கிறது, லண்டனில் இப்படி இருக்கிறது, அமெரிக்காவில் இருக்கிற கான்ஸ்டிடியூஷன் இப்படி இருக்கிறது என்று. அந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்கள் அந்த அந்த நாட்டின் சூழ்நிலைக்கேற்ப இருக்கலாம். இந்தியாவிற்கேற்ப,

22nd October 1971]

நம்முடைய சூழ்நிலைக்கேற்ப நம் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய நிலைமையை ஏற்படுத்துவதற்கு கான்ஸ்டிடியூஷன் எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அந்தத் தன்மையில் வைத்துக் கொள்ளுவது தான் முறையாகும். அந்தப் பரிபூரண எண்ணத்தின் அடிப்படையில் இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டம் நம்மைப் போன்ற சில அறிவாளிகள் செய்தது. யாரோ செய்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லவில்லை. அதைப் போல இப்போது உள்ள அறிவாளிகள் இந்தக் காலத்திற்கேற்ப அது தப்பு, இதை வைத்தால் தான் இந்த நாட்டுக்கு உருப் படியான பல காரியங்களைச் செய்ய முடியும் என்று சொல்லும் பொழுது, நீங்கள் அதில் அச்சம் கொள்வது ஏன்? மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. எ. ஆர். தாமோதரன் சொத்து உரிமை பற்றிச் சொன்னார்; 30 சென்ட் கூட ஆகிவிடுமோ என்று. அது வேறுகதை. அதைப்பற்றிச் சொல்லத் தயாராயில்லை. சொத்து உரிமை என்பது நாம் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கிற சொத்தாக இருந்தால் பாவாயில்லை அதற்கு ஒரு போதும் ஆபத்து வந்துவிடாது. ஆனால் நம்முடைய அரசோ, மத்திய அரசில் இருக்கிற பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்களோ, எண்ணுவது என்ன? சமதர்மப் பாதையில் செல்லுகிறார்கள். நாட்டை சமதர்மப் பூங்கா ஆக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட பட்ஜெட் உரையில் சமதர்மப்பூங்கா என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்ய சில திருத்தங்கள் தேவை. பழைய சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு புதிய காரியங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சமதர்மப் பாதையில் செல்ல வேண்டும். சமதர்மம் தேவை என்று சொல்லுகிறபோது, திடீரென்று கள்ளமார்க்கட்காரர்கள் தோன்றிவிடுகிறார்கள். லட்சாதிபதிகள் கோடில்வர்களாகி விடுகிறார்கள். அவர்களை எப்படித் தடுப்பது? இன்றைய தினம் சாதாரண ஆள். நாளைக்கு 5 லட்சத்துக்குச் சொந்தக்காரன். இவன் 17 லட்சத்துக்கு அதிகபதி, நான்கு மோட்டாருக்குச் சொந்தக்காரன் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை எல்லாம் அப்புறப்படுத்த வேண்டாமா? இதற்குச் சட்டம் தேவையில்லையா? ஆகவே தான் சொத்துரிமை என்று அதைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னுடைய தனிச் சொத்துரிமை என்று சொல்லுவதற்குக் காலம் இடம் தரவில்லை. சில நேரங்களில் சொத்து உரிமைகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். சொத்துக்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும். எப்படி பணம் பலரிடம் சுற்றிக் கொண்டு வருகிறதோ அதுபோல சொத்தும் சிலரிடம் சுற்றிக் கொண்டு வரவேண்டும். ஏதோ கடந்த காலத்தில் சம்பாதித்து விட்டோம். சம்பாதித்தது போதும், இருக்கும் வரையில் நியாயமாக வைத்துக்கொண்டு அனுபவிக்கலாம் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நியாயமான முறையில் சம்பாதித்திருந்தால் அது இருக்கும். வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்ளலாம். இல்லை யென்றால் ஏதாவதொரு சட்டத்தைப்போட்டுப் பிரித்துக் கொடுத்து விடலாம். இவற்றின் அடிப்படையில்தான் இந்தத்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [22nd October 1971]

திருத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றனவே தவிர, இவற்றின் மூலம் மனிதனுக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்துவிடுகிறது என்றால். அது அர்த்தமில்லாத பேச்சு என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு என் முழு ஆதரவையும் தெரிவித்துக்கொண்டு அமருகிறேன்.

[Thiru G. Swaminathan, Vice-Chairman in the Chair]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: மாண்புமிகு உதவித் தலைவர் அவர்களே, இம்மாமன்றத்தில் நமது மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்ட இந்த அரசியல் சட்டம் 24-வது திருத்த மசோதாவின் தீர்மானத்தின் மீது என் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கான வாய்ப்பினை அளித்தமைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த ஒப்புதல் தீர்மானத்தை மகிழ்ச்சியோடு, கடமை உணர்ச்சியோடு ஆதரிக்கும் நான் ஒரு செய்தியை நமது சமுதாயத்திற்கு இம்மாமன்றத்தின் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். சாதாரணமாக இரத்தப் புரட்சியின் மூலமே நடைபெறவேண்டிய ஒரு சமுதாய மாற்றத்தினைச் சட்டத்தின் மூலம், தீர்மானத்தின் மூலம் நாம் உருவாக்கிவருகின்றோம் என்பதைப் பெருமையோடு, பொறுப்புணர்ச்சியோடு, சொல்லிக்கொள்ளலாம். உலகிலேயே இத்தகையதொரு சமுதாய மாற்றத்தினை இப்படிப்பட்ட முறையில் வெறும் சட்டத்தின் மூலமாகக்கொண்டுவரமுடிகின்றது என்பது பெருமைக்குரிய ஒன்றாகும். இந்தப் பெருமையில் இம்மாமன்றத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் பங்கு உண்டு என்பதையும் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இம்மாமன்றத்தில் பேசிய பல அங்கத்தினர்களும் பல அரசியல் சட்டக் கருத்துக்களை, நுணுக்கங்களையெல்லாம் எடுத்து வைத்தார்கள். மாண்புமிகு திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போது இங்கிலாந்து நாட்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அங்கே பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டே சட்டம் உருவாகிறது. 'கன்வென்ஷன்ஸ்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்கள். இப்படிப்பட்ட 'கன்வென்ஷன்கள்' தான் அங்கே சட்டம். முன்பு நடந்ததையே அவர்கள் பாரம்பரியமாக வைத்துப் போற்றுகின்றார்கள். அது அவர்களுடைய மரபு. எழுதப்படாத சட்டங்களையே அவர்கள் வைத்துக்கொண்டு காலத்திற்கு ஏற்றபடி அவர்கள் மாற்றியமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டின் வரலாற்றில், 16-வது நூற்றாண்டு முதல் 18-வது நூற்றாண்டு வரையில் எடுத்துப்பார்த்தால், எட்டாம் எட்வர்டு முதல் எலிஸபெத்து காலம் வரையில் வரலாற்று எடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தால், 'ஸூப்ரிமஸி ஆஃப் பார்லிமெண்டு' என்று சொல்லப்படும் பார்லிமெண்டின் முழு உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கு அவர்கள் கடந்த 200 ஆண்டுகளில்

22nd October 1971] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியைப் பார்த்தால், நாம் இந்த நாட்டில் நடந்து முடிந்த தேர்தலுக்குப் பிறகு ஒரு பெரும் புரட்சியை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றோம் என்பது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரும் சமுதாயப் புரட்சியை உருவாக்குவதில் தமிழகத்திற்கு, குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு, அதன் தலைவராகிய டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் அவர்களுடைய முன் அணித் தலைமையினை ஏற்று அவர் பின்னால் தொண்டாற்றும் நாம் அனைவரும் பெரும் பொறுப்பேற்றிருக்கிறோம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டம் பார்லிமெண்டில் இன்று நிறைவேற்றப்படுகிறது என்றால் 1971-ம் ஆண்டுத் தேர்தலுக்குப் பிறகுதான் என்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. இந்திரா காந்தி அவர்கள் மத்திய அரசில் அமர்த்தப்பட போகிறாரோ அல்லது வீழ்த்தப்படப் போகிறாரோ என்று யாரும் அறிய முடியாத நிலையில், தமிழகம், ஆட்சிப் பொறுப்பிலுள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்து ஆக்சுமும் ஊக்கமும் கொடுத்த காரணத்தினால்தான் இன்றைக்கு அவர்கள் டெல்லியில் கொலு வீற்றிருக்க முடிந்தது என்பதை யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அவர்களுக்குக் கொடுத்த ஆதரவின் காரணமாகத்தான் 1971-ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் இவ்வளவு பெரும்பான்மையோடு மத்தியிலும் தமிழகத்திலும், சட்ட மன்றத்திலும், பாராளுமன்றத்திலும் பெரும்பான்மை பெற்று ஆமைந்திருக்கிறது. இப்படி அமைந்த காரணத்தினால்தான், உலக வரலாற்றிலேயே பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய திச்சட்டத் திருத்தங்களைக் கொண்டுவர முடிந்தது. அமெரிக்கா போன்ற முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு இப்படிப்பட்ட புரட்சிகரமான மாறுதல் தேவைப்படாமலிருந்தாலும், இரத்தப் புரட்சியின் மூலம் இப்படிப்பட்ட மாறுதல்களை சீன, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். பல கோடிக்கணக்கான மக்கள் அப்படிப்பட்ட இரத்தப் புரட்சியில் தங்களைப் பலிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியின்றி கத்தியின்றி ரத்தமின்றி ஒரு பெரும் புரட்சியை நாம் நமது நாட்டிலே சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்றால், நாம் ஒரு புதிய சகாப்தத்தையே உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று நாம் பெருமைப்படலாம். இப்படிப்பட்ட மாறுதல்களைச் சொல்லாற்றலாலும் கருத்துத்தெளிவாலும் மக்கள் மத்தியில் கருத்தோவியங்களைப் பரப்பி அவர்களைச் சிந்திக்கச் செய்ததன் மூலம் 1971-ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற தேர்தலில் மத்தியிலும் தமிழகத்திலும் மேலும் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் ஒரு புரட்சிகரமான ஆட்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம் என்பதை வன்மையோடும் பொறுப் புணர்ச்சியோடும் உரிமையோடும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். இப்போது உபதலைவராக வீற்றிருக்கும் மாண்புமிகு திரு. சாமிநாதன் அவர்கள் நேற்று தங்கள் உரையில் குறிப்பிட்டார்கள்.

[22nd October 1971]

THIRU A. R. DAMODARAN : On a point of order, Sir, if he mentions anything, would it be a reflection on the Chair or would it be a reflection on Thiru Swaminathan?

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பின்னே : “ இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு விடுவதற்கு, சொத்து உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு விடுவதற்கு வழி வகுக்கப்பட்டுவிடும் என்று சொன்னால் தங்களுக்கு ஆதரவு கிடைக்காது என்று தெரிந்துகொண்டு இவற்றைச் சொல்லாமல், இப்படிப்பட்ட உரிமைகள் மட்டுமின்றி பேச்சு உரிமையை வைத்திருக்கவேண்டும், எழுத்துரிமையை வைத்திருக்கவேண்டும், பலர் ஒன்றுகூடி, கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும் உரிமை இருக்கவேண்டுமென்று கம்யூனிஸ்டு கட்சியும் சோஷலிஸ்டு கட்சியும் திருத்தம் கொடுத்தார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தை ஆதரிக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். இவர்கள் ஆதரிப்பதை நாம் ஆதரித்தால் என்ன நேரும் என்பதை உலகறியும். எனவே இதை நாம் ஆதரிக்கக்கூடாது என்று வழக்கறிஞர்கள் நீதி மன்றத்தில் விவாதம் செய்வதைப்போல சொன்னார்கள். வழக்கறிஞர்கள் என்னை மன் றிக்கவேண்டும் இதைச் சொல்லுவதற்காக. கொலை செய்தவன் இருக்கிறான், வழக்கு நடைபெறுகின்றது. அவனுக்காக வாதாடு கின்றனர். அவன் குற்றவாளி இல்லை என்று அவனுக்காக ஒரு வழக் கறிஞரும், அவன்தான் கொலை செய்தான் என்று அரசின் சார்பிலே ஒரு வழக்கறிஞரும் வாதாடுகின்றனர். இருவர் வாதாடினாலும் ஒருவர் கூறுவதுதான் உண்மையாக இருக்க முடியும். ஆனாலும் இரண்டுபுறமும் அப்படி. வாதாடுவதற்கு நீதிமன்றத்தில் உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனால் அவ்வாய்ப்பு மக்கள் மன்றத் திற்கு இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மக்கள் மன்றத்தில் உள்ள உணர்வோடு நீதியையும் நேர்மையையும் சமுதாய நல் முன்னேற்றத்தையும் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொல்லு கின்றவர்கள்தான் அங்கே நிலை நிறுத்தப்படுகின்றார்கள். இதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இன்று சொத்துரிமை என்று சொல்லிக்கொண்டு அதைப் பாதுகாக்க சிலர் விழைகின்றார்கள். அப்படி விழையும்போது, சொத்துரிமை பறிபோவதுபற்றி நாங்கள் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் பேச்சுரிமை பறிபோய் விடுமே, எழுத்துரிமை பறிபோய்விடுமே—நான் தவறான விளக்கம் சொல்லுவதாக யாரும் தயவு செய்து எண்ணிவிடக் கூடாது—அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லி அதற்காக வாதாடுவதுபோல் இதைச் சொல்லுகின்றார்கள் என்று தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் நான் கூறுகின்றேன், பேச்சுரிமை என்பதோ அல்லது எழுத்துரிமை என்பதோ ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டுக்கோப்புக்குள்ள்தான் இருக்க முடியுமே தவிர நியதிக்குப் புறம்பாக இருக்க முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட உரிமைகளுக்குத் தடைபோட பார்லி மென்டுக்கு உரிமை கூடாதா? பேச்சுரிமை என்ற பெயரால் இந்த நாட்டின் சமுதாயத்தைக் குட்டிச்சுவராக்கிவிடலாம் என்று

22nd October 1971] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

யாராவது நினைத்தால், அந்த நிலை உச்சக்கட்டத்தில் வரும்போது பார்விலெண்டு தலையிட்டால் யாரும் தடுத்து நிறுத்திவிடுவதற் றில்லை. இப்படிப்பட்ட உரிமைகள் பறிபோய்விடுகின்றன என்ற வீண் க்குக்குரல் எழுப்பி ஜனநாயக முறைப்படி சாதாரண மக்களுக்குக் கிடைத்திடவேண்டிய சாதாரண உரிமைகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதன் மூலம் இன்றோ நாளையோ சர்வாதிகாரத் திற்கு வழி கோலிலை, இதன் மூலம் மக்களை ஒரு இரத்தப் புரட்சியை மேற்கொள்ளும்படி செய்தால், அத்தகைய புரட்சிக்கு இன்று உரிமைகள் பறிபோய்விடுகின்றன என்று சொல்லுபவர் கள்தான் காரணமாக இருக்க முடியுமே தவிர வினாக, ஊர்வலம் நடத்துகின்றவர்கள்தான் இவற்றுக்குப் பொறுப்பு என்று என் போன்ற சாதாரணமான மக்கள் அதற்குப் பொறுப்பேற்க முடியாது. எனவே இரத்தப் புரட்சியை வா வா என்று அழைத்துக் கொணருபவர்கள் பிற்போக்கு வாதிகள், முதலாளிகள், முதலாளித் துவத்திற்கு வால் பிடிப்பவர்கள்தானே தவிர, சாதாரண மக்கள், என் போன்ற ஏழை பாழைகள் இல்லை என்று நிச்சயமாகக் கூற விரும்புகிறேன். தனி ஒருவனுக்கு உணவிலலை என்றால், ஜகத் தினையே அழித்துவிடுவோம் என்று அன்றையதினம் சூளுரைத் தான் பாரதி. ஒரு தனி மனிதனுக்கு உணவிலலை, இருக்க இடமில்லை, படுக்கப்பாபயிலலை என்ற நிலையில், ஒரு சிலர் நாட்டின் செல்வத்தைத் தங்கள் கையில் குவித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது இந்நிலை நீடிக்க வேண்டும், இந்நிலையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், இதை நாடு ஏற்றுக்கொள்ளாது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார் கள் அடிப்படை உரிமைகளில் கல்விக்கூடங்களை அமைப்பதும் ஒன்று என்று. உண்மைதான். கல்விக்கூடங்களை அமைப்பதும் ஒன்று என்பது உண்மைதான். ஆனால் இன்று இந்த உரிமைகளில் தலையிடாமலிருக்க முடியுமா என்று சற்று யோசித்துப்பார்க்க வேண்டும். மதத்தின் பெயரால், ஜாதியின் பெயரால் கல்விக்கூடங்களை ஆரம்பித்து பலர் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அடிப்படை உரிமை சட்டத்தின் நிழலில் இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒளிந்துகொண்டு நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத, நியாயத்திற்குப் புறம்பாக பல காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வருகின்றனர். இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களை வைத்துக் கொண்டு, இது திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டாமா? இதைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று முயலும்போது, அடிப்படை உரிமைகளில் அரசு கை வைக்கிறதே என்றால், அது எப்படி நியாயமாகும் என்று சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதுபற்றிய ஒரு தகராறில், அடிப்படை உரிமைகளில் தலையிடலாமா என்று கன்னட நாட்டின் விவகாரத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. இம்முறைகள் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது நாடறிந்த உண்மை. இத்தகைய இழுக்குகளை அகற்றி நாட்டில் நக்சலைட் இயக்கம் தலைதூக்க விடாமல் மனித இயக்கம் தலைதூக்குகிற நல்ல திட்டத்தைத் தமிழகம் இந்தியாவிற்கு உருவாக்கிக் கொடுத்து

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [22nd October 1971]

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புதல் அளிக்கிறார்கள் என்றால், தமிழக வரலாற்றில் இந்நிகழ்ச்சி பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியதாகும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இத்தகைய வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தலைவர்கள் ஊழியர்களாகிய எங்களை, தங்களோடு அமைத்துக்கொண்டு உலகத்திற்கே தந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லி, இது உலக வரலாற்றிலேயே பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது என்று கூறி பிற நாட்டுப் புரட்சிக்காரர்கள் எல்லாம் பின்பற்றத்தக்க நிலையை உருவாக்கித் தந்த தலைவர்களுக்குத் தலைவணங்கி அதை உருவாக்கத் துணை புரிந்த மக்கள் சக்திக்குத் தலைவணங்கி இத்திருத்தத்தை வரவேற்கிறேன்.

* திரு. என். முத்துசாமி : மாண்புமிகு தற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்தின்மீது அதை நான் ஆதரித்துப் பேசுவதற்கான வாய்ப்புத் தந்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசியல் அமைப்புத் திருத்தத் தீர்மானத்தை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். இன்றைக்கு இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு உரிமை இருக்கிறதா, இல்லையா? உரிமை யாருக்கு என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. அடிப்படையாக உரிமைப் பிரச்சனையை இங்கே கொண்டுவந்து விவாதிக்க முடியுமா என்ற கேள்வியை பாராளுமன்றத்திலும் சட்டமன்றங்களிலும் எழுப்புகிறார்கள். இப்படி எழுப்புகின்றவர்கள் யார் என்பதை வெளியே உள்ள மக்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சர் அவர்களும் இந்தியத் தலைமை அமைச்சரும் யார் யார் நாட்டு மக்களுக்கு எதிராக இருக்கிறார்கள் என்பதை இப்படிப்பட்ட சட்டத் திருத்தங்கள் கொண்டு வருவதன் மூலமாக அடையாளம் காட்டி வருகிறார்கள் இவ்வேளையில் என்னைப் போன்றவர்கள் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கும் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் ஆர்ட்டிக்கிள் 14-விருந்து 32 வரையில் ஒரு மனிதனுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் சில வற்றினைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பேச்சுரிமை, ஆயுதமின்றிக் கூடும் உரிமை, சங்கம் அமைக்கும் உரிமை, இந்திய நாட்டின் எந்தப் பகுதிக்கும் போய்வரக்கூடிய உரிமை, சொத்துக்களை வாங்க, விற்க வைத்துக்கொள்ள உரிமை, எந்தத் தொழிற் சாலைகளையும் நடத்தி எந்த வேலைகளையும் செய்யலாம், எந்த வியாபாரத்தையும் நடத்தலாம் என்ற உரிமை, சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்பன போன்றவை அவை. மத, இனத்தின் பேரால் அடிப்படையில் வேற்றுமை கூடாது. மத உரிமை, கலாசாரம், கல்வி உரிமை போன்ற உரிமைகள் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த உரிமைகளைத் திருத்த பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டா இல்லையா என்ற பிரச்சனை இப்போது எழுந்துள்ளது.

22nd October 1971] [திரு. எஸ். முத்துசாமி]

பாராளுமன்றம் எந்த மக்களால் உருவாக்கப்பட்டதோ, எந்த மக்களுக்காக நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று அதன் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறார்களோ, அந்த ஜனநாயகம் எப்போது இந்த நாட்டில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதோ, அன்றைக்கே கான்ஸ்டிடியூஷன் என்று எழுதும்போது எழுதியவை அழிக்கப்படவும் மாற்றப்படவுமான ஒரு கட்டம் வரும் என்ற சிந்தனையின் அடிப்படையில்தான் அது எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தச் சிந்தனை மாற்றங்கள் நாட்டு மக்களால் உலக வரலாற்றில் ஏற்கப்பட்டவையாகும். அந்தச் சிந்தனை மாற்றங்களுக்கேற்ப திருத்தக்கூடாது என்று சொல்கிறவர்கள் அறிவாளிகளாக இருக்க முடியாது என்பதை உலக அறிஞர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

யார் திருத்தக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள், திருத்துவதற்கு அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்கிறவர்கள் யார் என்று பார்க்கும் போது யார் யார் அடிப்படை உரிமைக்காக வழக்கு மன்றத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்ற பட்டியலைப் பார்க்க வேண்டும். அடிப்படை உரிமை பறிபோனதாக வழக்குத் தொடுத்தவர்கள் கள்ளக் கடத்தல்காரர்கள், பெரும் தொழில் முதலாளிகள், மிட்டா மிராசுகள்தான் என்பதைப் பார்க்கிறோம். விபச்சாரம் நடத்துகிறவர்கள், 'It is our trade, it is our right, it is our fundamental right' அது தங்களுக்கு உள்ள உரிமை என்ற வாதத்தில் வழக்கு மன்றம் சென்றிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் அடிப்படை உரிமைக்காக வழக்கு மன்றம் சென்றார்களே தவிர, இந்திய நாட்டின் 50 கோடி மக்களில் சாமானியர்கள் வழக்கு மன்றத்திற்கு இதுவரையில் உரிமை பாதிக்கப்பட்டதாகச் செல்ல முடிந்ததா என்பதைக் கடந்த கால வரலாற்றிலிருந்து அறிய முடியும். சாதாரண மக்களுக்கு எதிராக சில உரிமைகள் இன்றைக்குச் சிலருக்கு மட்டும் இருக்கின்றன என்பதை எடுத்துச் சொல்லும்போது, முன்பெல்லாம் அந்தச் சாதாரண மக்கள் இப்படிப்பட்ட உரிமைகள் இல்லாமல் அது நம் தலை விதி என்று நினைத்திருந்தார்கள்.

இதுவரை சுதந்திரம் பெற்ற இந்த 25 ஆண்டுகளில் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. 24-வது திருத்தம் வரும் போதும் கூட மக்களில் சிலர் முன்னேற்றம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். 24 ஆண்டுகாலமாக இந்த நாட்டில் மக்களின் எண்ணங்களுக்குத் தகுந்தபடி, விருப்பங்களுக்குத் தகுந்தபடி, அவற்றைப் பிரதிபலிக்கின்ற சக்திகள் இல்லாமல், அப்படிப்பட்ட பிரதிநிதிகள் இல்லாமல் இருந்திருக்கிறார்கள். அன்றைக்குத் திட்டம் தீட்டியவர்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு யார் அடிப்படை உரிமை வேண்டுமென்று கோர்ட்டுக்குச் செல்கிறார்களோ அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள்தான். அவர்கள்தான் பாராளுமன்றத்தில், சட்டமன்றத்தில் இருந்தார்கள் என்ற சரித்திரம் தான் இதுவிலிருந்து தெரிகிறது. 24 ஆண்டுகாலத்திற்குப் பிறகு சுதந்திர நாட்டில் சாதாரண

[திரு. எஸ். முத்துசாமி] [22nd October 1971]

மக்களுக்கு உகந்த நிலையில் இன்று சட்டத் திருத்தம் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாக வந்திருக்கிறது. இப்போதிருக்கிற அரசியல் சட்டம் எப்படி தீர்மானிக்கப்பட்டது? இயற்றியவர்கள் யார்? அவர்களும் மனிதர்கள்தான். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்பட்டு அவர்கள் எல்லாம் அறிவாளிகள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றத்தில் சட்டம் செய்யப்பட்டு இந்தச் சட்டத்தின்படி நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்று சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. நேற்று புரான நண்பர் ஒருவர் பத்மாசூரன் கதையைச் சொன்னார்கள். இன்றைக்குக் கொடுக்கப் படுகிற அதிகாரத்தைக் கொண்டு இந்திரா காந்தி மக்கள் தலையில் கை வைத்தால் என்ன செய்வது என்று சொன்னார்கள். அந்த பத்மாசூரனாக இருப்பது யார்? மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் கொடுத்த அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்த மன்றத்துக்கே அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லும்போது, யாருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதோ அவர்களே பாராளு மன்றத்தின் தலையில் கை வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். உண்மை பத்மாசூரன் யார்? உயர்நீதிமன்றமில்லையா?

[Mr. Chairman in the Chair]

ஜஸ்டிஸ் என்று சொல்லும்போது, “அவர்களும் மனிதர்கள் தான்” என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. சாதாரண குடிமகன் குப்பனுக்கும், சுப்பனுக்கும், முத்துசாமிக்கும் என்ன மரியாதை உண்டோ அதைத்தான் நான் இந்த நாட்டு நீதிபதிகளுக்கு வழங்க ஒப்புக்கொள்வேன். அதைவிட சற்றும் அதிக மரியாதை செலுத்த முடியாது” என்று நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே அமெரிக்காவில் கான்ஸ்டிடியூஷன் பிரச்னை வந்தபோது ஆப்ரகாம் லிங்கன் அடிமைச் சாசன சட்டத்தை ஒழித்தார். அடிமைகள் என்பவர்கள் அந்த நாட்டிலுள்ளவர்களின் சொத்து என்ற அடிப்படையில் அவர்களை சொத்துரிமையில் காட்டி எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆதலின் சொத்துரிமைப்படி அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் செல்லாது எனவும் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அப்போது ஆப்ரகாம் லிங்கன் சொன்னார், “நான் நீதிபதிகளை சாதாரண மக்களுக்குச் சமமான மரியாதைக்குரியவர்கள் என்று கருதுகிறேன். அவர்களை விட ஒரு படி அதிகமாக இருப்பதாக ஒப்புக் கொள்ள நான் தயாராக இல்லை” என்று மக்கள் தலைவரை தியாக சீலனாக விளங்கி அடிமைத் தலையை நீக்கிய ஆப்ரகாம் லிங்கன் சொன்னதை அமெரிக்க வரலாற்றில் நாம் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்ட சரித்திர படிப்பினையினாலே இன்றைக்கு இந்தச் சட்டத் திருத்தப் பிரச்னை வந்திருக்கிறது. இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தினாலே உரிமைகள் பறிபோகாது. தற்போதைய சட்டப் படி தக்க பரிகாரம் தேட சுப்ரீம் கோர்ட்டை அணுகலாம். 32 (1)-ன் கீழ் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குச் சென்று ஹேபியஸ் கார்பஸ் போன்ற மனுக்கள் தரலாம் என்று அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரிவின் கீழ் இயற்றப்படுகிற சட்டங்களின் மூலம்

22nd October 1971] [திரு. எஸ். முத்துசாமி]

அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா இல்லையா என்பதைப் பரிசீலிக்கிற உரிமை தலைமை நீதிமன்றத்திற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோலக்நாத் வழக்கில் சுப்ரீம் கோர்ட் கொண்ட தன்மையைப் பார்த்தால் Hereafter the Parliament has no power to attend Part III of the Constitution இந்த இடத்திலே சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும். அங்கே இருக்கக்கூடிய நீதிபதிகள் தீர்ப்பு வழங்குகிற நேரத்தில் எதைக் குறிப்பிட்டார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். கோலநாத் வழக்கிற்கு முன்னால் வேறு ஒரு வழக்கிலும் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அதே வழக்கில் என்ன தீர்ப்பு வழங்கினார்கள் என்றால், சட்டத்தைத் திருத்த பார்லிமெண்டிற்கு அதிகாரம் உண்டு என்று எட்டு நீதிபதிகளும், இல்லை என்று இரண்டு நீதிபதிகளும் குறிப்பிட்டார்கள். கோலக்நாத் வழக்கில் ஏற்பட்ட முடிவு என்ன வென்றால் செய்யப்பட்ட சட்டம் செய்யப்பட்டதுதான், அதை மாற்றுவதற்கில்லை. ஆனால் இனிமேல் செய்யப்படும் சட்டங்களுக்குத்தான் அந்தத் தீர்ப்புப் பொருந்தும் என்று சொன்னார்கள். கோலக்நாத் அவர்கள் பாவம், ஏராளமாகச் செலவு செய்து வழக்காடிய பிறகு என்ன நிலைமை என்றால், அவருடைய சொத்து பாதிக்கப்பட்டது என்பதுதான். இதைத்தான் அவர் வழக்கு முடிந்து வீட்டிற்குச் சென்று தன் மனைவியிடத்திலே சொல்ல முடிந்தது. அந்த கோலக்நாத் வழக்கில் Majority, Minority, how it goes என்று சொல்லப்படும் ஜனநாயகம்தான் கடைப் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பார்லிமெண்டிற்கு அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்வதற்கு அதிகாரம் கொடுத்தது யார்? இது தான் எழுந்துள்ள கேள்வி.

நான் எதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் என்றால், உணர்வோடு, உள்ளத்தில் எழுப்பப்படுகிற எண்ணங்களைக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை என்று தீர்ப்புக் கூறுவதற்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு இன்றைக்கு உள்ள உரிமையை யார் அளித்திருக்கிறார்கள்? இன்றைய தினம் எழுப்பப்பட்டுள்ள பிரச்சனையே யார் பெரியவர் என்பதுதான். சுப்ரீம் கோர்ட் சான்ஸ்டிடியூஷன் இவைகள் எல்லாம் சாவரின் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் சொல்கிறேன், இந்த கான்ஸ்டிடியூஷனை விட மக்கள் சாவரின். உயர்ந்த தன்மை உள்ளவர்கள். இந்த ஜனநாயகத்தை யார் இந்த நாட்டிலே ஒப்புக்கொள்கிறார்களோ அவர்கள் நிச்சயமாக மறுக்கமாட்டார்கள். இதை மெல்ல, மெல்ல ஒப்புக் கொண்டேயாக வேண்டும். மக்களை யார் உயர்ந்தவர்களாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லையோ அவர்கள் நிச்சயமாகத் தூக்கியெறியப்படுவார்கள்.

பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்படுகிற சட்டங்களை, அது அளிக்கிற அடிப்படை உரிமைகளை மதிக்காத சுப்ரீம் கோர்ட்டை மக்கள் மதிக்க மாட்டார்கள். அந்தச் சட்டங்கள் செல்லத்தக்கவையல்ல என்று சொல்வதற்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு உரிமையிலலை.

[திரு. எஸ். முத்துசாமி] [22nd October 1971]

இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை எந்தச் சட்டமானாலும் இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு உரிமையில்கூட என்று கூறுவதற்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு அதிகாரம் கிடையாது. அந்தத் தகுதி அதற்கு இல்லை. பாராளுமன்றத்தை மீறி தீர்ப்புச் சொல்வது பாராளுமன்றத்தை அவமதிப்பதாகும். இந்த நாட்டு 50 கோடி மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தைச் சாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டு செயல்படுவது பெரிய அவமானமாகும். மக்கள் சக்தியைச் சாதாரணமாக நினைத்து விடுவதை அனுமதிக்க முடியாது. 1971-க்கு முன்னால் பல்வேறு சட்டங்கள் செல்லத் தக்கவையல்ல என்று சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறது. இயற்றப்படுகிற எந்தச் சட்டமானாலும் அதை நீதி மன்றம் வீழ்த்தியிருக்கிறது. கேரளாவில் ஆசிரியர் நல்வாழ்வுக்காக இயற்றப்பட்ட சட்டமானாலும், விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சட்டமானாலும், தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய சட்டமானாலும் அவற்றையெல்லாம் சுப்ரீம் கோர்ட் செல்லாது என்று சொல்லியது. ஆனால் இந்தச் சட்டங்கள் சரியானவை என்ற சிந்தனை மக்கள் மத்தியிலே உருவாகியது. இப்படிச் செல்லாது என்று செய்தது சரிதானா என்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியிலே எழுந்தது. அதற்கு யார் காரணம்? இதிலே யார் “சாவரின்” உயர்ந்தவர்கள் என்ற கேள்வி எழுந்தது. கோல்கநாத் வழக்கில் பெருவாரியான நீதிபதிகளின் தீர்ப்பு என்று சொல்கிறார்கள். ஐந்து பேர் பார்லிமெண்டுக்குச் சாதகமாக இருந்தார்கள். ஆறு பேர் எதிர்த்துத் தீர்ப்பளித்தார்கள். எனவே மெஜாரிட்டி என்பது முன்னால் வழக்கையும் பார்க்கும் போது இல்லை.

சட்டத்தைத் திருத்துவதன் மூலம் உரிமை பறிபோய்விடும் என்று நண்பர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். “மெஜாரிட்டி ஆப் தி பீபிள்” இன்றைக்கு உண்மையிலே என்ன உரிமையை அனுபவித்துக்கொண்டு வருவதாகக் கருதுகிறீர்கள்? ஏழை எளிய மக்களுக்கு என்ன அடிப்படை உரிமை இருக்கிறது? இப்படிப்பட்டவர்கள் உண்மையிலே உரிமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர முடியவில்லை. ஏதாவது சங்கடங்கள் வருமானால் அவற்றைத் தங்களின் தலை விதி என்று அவர்கள் கருதுகிற நிலைமைதான் இன்றைக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு ஏதாவது தடைகள் இருக்குமானால், கான்ஸ்டிடியூஷனில் சட்டப் பிரச்சினைகள் வருமானால், அந்த கான்ஸ்டிடியூஷனே சஸ்பென்ட் செய்யப்பட வேண்டுமென்ற, தூக்கி எறியப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இந்தத் தடைக்கற்கள் நீக்கப்பட்டால்தான், மக்களுக்கு நன்மை கிடைக்க முடியும்.

இப்படிப்பட்ட திருத்தங்களைக் கொண்டு வருகிறபோது “ரெபரெண்டம்” எடுக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். மக்கள் மத்தியிலே வைக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். நேற்று வரையிலே. 1971-க்கு முன்னாலே 2/3 மெஜாரிட்டி இல்லாத நேரத்திலே என்ன சொன்னார்கள் என்றால், இவர்களுக்குப் பெருவாரி இல்லை.

22nd October 1971] [திரு. எஸ். முத்துசாமி]

இவர்களுக்கு யோக்கதை இருந்தால், பாராளுமன்றத்திலே கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்படும் என்று சவால் விட்டார்கள். இன்றைக்கு 2/3 மெஜாரிடி இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு மக்கள் மத்தியிலே வைக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். ராஜமானியப் பிரச்சனை, பாங்க் நேஷனலைசேஷன் போன்ற பிரச்சனைகள் மீது மக்கள் மத்தியிலே வாக்கெடுப்பு நடத்தப் பட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், மத்தியிலே இருப்பவர்களும், மக்கள் மத்தியிலே இந்தப் பிரச்சனையைவைத்து வாக்குப் பெற்று மக்களின் முழுமையான ஆதரவோடு அரசு அமைத்துள்ளார்கள். நேற்று வரையிலே மெஜாரிடி உண்டா என்று கேட்டவர்கள், இன்றைக்கு மக்கள் மத்தியிலே வைக்கத் தயாரா என்கிறார்கள். இப்படி மத்தியிலே வைப்பதால் ஓராண்டு இரண்டாண்டு கால தாமதப்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

(சபைத் தலைவர் மணியை அடித்தார்)

தலைவர் அவர்கள் எனக்குச் சிறிது நேரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இன்னும் எவ்வளவு நேரம் பேசப் போகிறீர்கள் ?

திரு. எஸ். முத்துசாமி : இன்னும் ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள். இந்தத் தீர்ப்பினுடைய அடிப்படையிலே இன்றைக்கு கான்ஸ்டிடியூஷனைத் திருத்தலாம் என்று செயல் படுகிற நேரத்திலே மக்கள் மத்தியிலே வைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். நாளைக்கு மக்கள் மத்தியிலே வைத்து மக்களின் தீர்ப்பைப் பெற்றுச் செயல் பட ஆரம்பிக்கிற நேரத்தில் மக்கள் தீர்ப்பைப் பெற்று விட்டால் மட்டும் போதுமா, இதற்கு ஆண்டவனின் சம்மதம் தேவை என்பார்கள். ஆண்டவன் ஒரு நாள் அவதரிப்பார், அப்போது அவர் தீர்ப்புக் கூறுவார் என்று சொல்வார்கள். ஆண்டவன் வரமாட்டார் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு தடவையும் ஏதாவது தடைகளை உண்டாக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். யாரிடத்திலும் எப்படியாவது பணயம் கேட்பதும், எங்கே யெல்லாம் சந்து கிடைக்கிறதோ அங்கேயெல்லாம் துழைவதுமாக வந்து இப்போது வழங்கப்பட்டிருக்கிற உரிமைகளுக்கு ஆபத்து, அவைகள் பறிக்கப்படப் போகின்றன என்கிறார்கள். இந்த ஒரு உரிமை மட்டுமல்ல, இன்னும் மற்ற உரிமைகளும் பறிக்கப்படப் போகின்றன, எனவே எங்களோடு வாருங்கள் என்று இடது சாரிக் கட்சிகளை, இடது சாரி எண்ணம் கொண்டவர்களையெல்லாம் அழித்து விட வேண்டுமென்று ஒரு காலத்தில் இருந்தவர்கள், இன்றைய தினம் ஆடு நனைகிறதே என்று ஒநாய்க்கு அக்கறை வந்ததைப் போல, அழைக்கிறார்கள்.

அரசியல் சட்டத்தில் "procedure for the amendment of the Constitution", என்ற தலைப்பு இருக்கிறது. "ஆர்ட்டிகிள் Procedure 368"-ல் for the amendment of the Constitution " என்ற தலைப்பிலே "பவர்ஸ்" என்று தரப்படுவதிலே இல்லை. ஆதலின்

22nd October 1971] [திரு. எஸ். முத்துசாமி]

சட்டத்திருத்தம் செய்யும் அதிகாரம் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. இது மிகவும் வேடிக்கையாக உள்ளது. தினத்தந்தியின் தலைப்பை வைத்து யாரும் செய்திகளை ஆராய்வதில்லை. சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு உரிமையுண்டு என்று தீர்ப்பு வழங்கியவர்கள் நமது மாநிலத்தைச் சேர்ந்த பதஞ்சலி சாஸ்திரி, வரதாச்சாரி. சந்திர சேகர அய்யர் போன்றவர்கள்தான். சுதந்திராக் கட்சியைச் சேர்ந்த நண்பர்களுக்கு இதை ரூபகப் படுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பதிலே இன்னொன்றையும் அவர்கள் கவனத் திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தில் கம்யூனல் ஜி.ஓ. கொண்டு வரப்பட்ட நேரத்திலே அது அடிப்படை உரிமையை மீறுகிறது என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. ஏழை எளிய மக்களுக்கு, இல்லாதவர்களுக்கு ஹரிஜன மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று கம்யூனல் ஜி.ஓ. கொண்டு வரப் பட்ட நேரத்தில் அதற்கு “சேலன்ஜ்” விடப்பட்டது. உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன என்று வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த உத்தரவைச் செல்லுபடியாக்க அரசியல் சட்டம் திருத்தப் பட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் ஏழை எளிய மக்கள் ஹரிஜனங்கள், இன்றைய தினம் அமைச்சர்கள் வரிசையில் அமர்ந்திருக்கக்கூடியவர்கள், அட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்கக் கூடிய தலைமை அதிகாரிகள் மற்றும் பலதரப்பட்டவர்கள் மேல் பதவிக்கு வர முடிந்தது. அதற்கு முன்பு தடைகள் நீக்கப்பட்ட காரணத்தினால் தான் இந்தத் தாழ்ந்த சமுதாயம் மேன்மை அடைய முடிந்தது. நீதிபதிகளின் தீர்ப்புக்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால் நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகள் எப்போதும் சரியாக அமைந்து விடும் என்று கருத முடியாது.

“Judges are as honest as other men but not more” என்று ஆப்பிரகாம் லிங்கன் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே அவர் இந்த உரிமைப் பிரச்சினையைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் எவ்வளவு யோக்கியமானவர்களோ அவ்வளவுதான் நீதிபதிகளும் யோக்கியமானவர்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே நீதிபதிகள் சட்டத்தைத் திருத்தக் கூடாது என்று சொல்ல தேவதைகள் அல்ல என்று சொல்லி பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்த இந்த நேரத்தில் இந்த ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சனை ஒன்று ஹைகோர்ட்டில் இது வரை இல்லாமல் ஒரே ஒரு முறை தான் அண்மையில் சென்றது. அந்த ஒரு முறை.

(The Chairman sounded the gong and called the next speaker)

* திரு. கே. ராஜாராம்: தலைவரவர்களே, நமது அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் நிறைவேறி சிட்டத் தட்ட 22 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இதில் 23 திருத்தங்கள் ஏற்கெனவே நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கின்றன. 23 திருத்தங்கள் நிறைவேறியதால் வானம் ஒன்றும் இடிந்து விடவில்லை. நாட்டின் மக்களின் வளர்ச்சிக்குத்

22nd October 1971] [திரு. கே. ராஜாராம்]

தகுந்தபடி நம்முடைய சட்ட திட்டங்கள் வளர்ச்சியடைய வேண்டியது இயற்கை. இங்கு மட்டுமல்ல, உலகெங்கும் இது இயற்கையான முறை. நமது அரசியல் நிர்ணய சபை சட்டத்தை வகுத்தவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் மறைந்து விடவில்லை. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நாம் ஒரு முறை வேண்டாமென்று சொன்னவர்கள் இன்று வேண்டுமென்று சொல்லக் கூடிய நிலைமைக்கு வளர்ச்சியடைந்து விடுகிறோம். இது மாதிரி பல முன்னேற்றமான பழக்க வழக்கங்கள் மாறி வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்த அடிப்படை உரிமைகள் மாற்றப்படக் கூடாது என்று சொன்னது அன்று சரியாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அடிப்படை உரிமைகளை பார்லிமெண்டில் சட்டம் கொண்டு வந்தும் கூட மாற்றக் கூடாது என்று சொல்வதற்கான விதிகளைப் போடுவதற்கென உபகுழுவை நியமித்து அந்த உபகுழுவில் ஒருவராக இருந்தவர் ஸ்ரீ ஆச்சாரிய கிருபளானி அவர்கள். அவரே ஒரு வருஷத்திற்குள் தன் அபிப்பிராயத்தை எப்படி மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை இந்த சபைக்கு வாசித்துக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“I will vote with the Government if they say that there is no need for fundamental right. It is an old and antiquated idea of the 19th century which took its rise from historical and natural rights. If we have no more need for natural rights, we should attach no value to the idea of fundamental rights”.

இது யார் சொன்னது என்றால், ஆச்சாரிய கிருபளானி அவர்கள். “அடிப்படை உரிமைகளை” உருவாக்குவதற்கு ஒரு உப குழுவை கான்ஸ்டிடியூஷன் அசெம்பிளி போட்டிருந்தார்கள். அதில் ஸ்ரீ ஆச்சாரிய கிருபளானி முக்கியமாக இருந்தவர். அவர் இப்படிச் சொன்னது எப்போது? சட்டம் நிறைவேறியது 1950 ஜனவரி 26-இல். இதை 1951 மே 30-இல் பார்லிமெண்டில் பேசியிருக்கிறார். இது ஒரு வருஷத்திற்குள் பேசிய பேச்சு. அது மட்டுமல்ல, அடுத்தபடி, சுதந்திரா கட்சியின் தலைவராக அண்மை வரை இருந்த திரு. என். ஜி. ரங்கா பார்லிமெண்டில் “ஃபண்டமென்டல் ரைட்ஸ்” பற்றிப் பேசிய பேச்சு.

“Therefore, we have to safeguard ourselves from the conservatism or from the fancies or from the social metrics of those Supreme Court Judges”.

நான் சொல்லவில்லை, திரு. என். ஜி. ரங்கா சொன்னது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, தேர்தலுக்கு முன்னால் சொன்னவர்கள் இப்போது மாறிவிட்டார்கள். கட்சியின் தலைவர் அரசியல் திருத்தம் வரக்கூடாது என்று சுதந்திரா கட்சியோடு சேர்ந்து சொன்னார்கள். இப்போது எப்படி மாறிவிட்டார்கள்?

[22nd October 1971]

திரு. கே. ராஜாராம் : என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல எனக்கு உரிமை உண்டு.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கிட்டத்தட்ட சில மாதங்களுக்கு முன்னால் சொன்னவர்கள் இப்போது மாறிவிட்டார்கள்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கான்ஸ்டிடியூஷன் மாறிய மாதிரி மாறலாம்.

திரு. கே. ராஜாராம் : 1950-ல் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்திற்கு 1951-ல் திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தை சுப்ரீம் கோர்ட் நிராகரித்தது. உடனே திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். ஒரு சட்டமல்ல. இரண்டு சட்டமல்ல நமது மாநிலத்தில் ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம், இனம் ஒழிப்புச் சட்டம், செர்விஸ் இனம் ஒழிப்புச்சட்டம், மைனர் இனம் ஒழிப்புச் சட்டம் ஆகிய 4 சட்டங்களை நானும் ஒரு உறுப்பினனாக இருந்து நிறைவேற்றினோம். இந்த 4 சட்டங்களும் திருசங்கு சொர்க்கம்போல இருந்தன. அப்போது நமது மாநிலத்தின் பிரதமராக இருந்த ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் உடனடியாக டெல்லிக்குச் சென்று கான்ஸ்டிடியூஷனைத் திருத்தியாக வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். திருத்தினார்கள். அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திற்கு ஒரு ஷெட்யூலைச் சேர்த்தார்கள். 9-வது ஷெட்யூல், 64 சட்டங்களைச் சேர்த்து, இந்த 64 சட்டங்களைப் பற்றி இது செல்லும் செல்லாது என்று சொல்ல சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு அதிகாரம் இல்லை என்ற அடித்தார்கள். இதுவும் இந்த பார்லிமெண்டு செய்தது. இப்போது கான்ஸ்டிடியூஷனில் இருக்கிறது. நேற்று அப்படிச் சொன்னார்கள். இன்று இப்படிச் சொன்னார்கள் என்று சொல்லுவதில் அர்த்தமில்லை. நேற்று தவறாகப் பேசியிருக்கலாம். இன்று திருத்திக்கொள்ள அருகதை இல்லையா என்று கேட்கிறேன். தேர்தலுக்கு முன்னால் எங்கள் கட்சிக் கொள்கை ஒன்று, இப்போது ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆட்சேபணை ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : கொள்கை மாறலாமா என்ற அறிவு விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : அவசியமானால் கொள்கையைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு என்றும் அருகதை உண்டு. எல்லோருக்கும் உண்டு, நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்கும் உண்டு.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இராஜாஜி அவர்கள் “நேற்று நான் என்ன சொன்னேன் என்று கேட்காதீர்கள், இன்று என்ன சொல்கிறேன் என்று கவனியுங்கள்” என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இராஜாஜி அவர்களை எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் பின்பற்றுகிறார்களா என்பதற்காக சொன்னேன்.

22nd October 1971]

திரு. கே. ராஜாராம் : இராஜாஜியைப் பின்பற்றினேன் என்று சொல்லவில்லை. பின்பற்றினாலும் பின்பற்றாவிட்டாலும் இப்போது நான் பின்பற்றுவதை அவர் விரும்பவும் மாட்டார். சுதந்திரா கட்சியின் தலைவராக அண்மைக் காலம் வரை இருந்த புரொபசர் என். ஜி. ரங்கா சொன்னதைச் சொல்கிறேன்

" Therefore, we have to safeguard ourselves from the conservatism or from the fancies or from the social metrics of these Supreme Court Judges day to day and from time to time to the extent that it is possible. That is why we should try and see that such power, as possible, is vested in the Parliament in its own right, so that we can minimise the scope for the free play of the conservative forces that will be installed in power through the Supreme Court and in this light, I wish to support this Bill "

என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே, அவ்வப்போது மக்களுடைய மனம் வளர்ச்சியடைந்து வருவதற்குத் தகுந்தபடி நம்மை நாம் மாற்றிக் கொள்ளவில்லையென்றால் அரசியல் வாதியாக இருப்பதில் அர்த்தமில்லை. மக்களின் பிரதிநிதிகளாக நாம் வருகிறோம். ஆகவே, மக்கள் மனம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படி மக்களின் பிரதிநிதிகள் போக்கை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நாம் கொள்கைக்காக அரசியல் நடத்துகிறோமா அல்லது மக்களுக்காக அரசியல் நடத்துகிறோமா?

திரு. கே. ராஜாராம் : நாம் மக்களின் கொள்கையை நிறைவேற்றுகிறோம். மக்கள் என்ன கொள்கையை வகுத்துக் கொடுக்கிறார்களோ அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். நம்முடைய இஷ்டத்திற்குத் தகுந்தபடி மாற்றிக்கொள்வதற்கு நாம் அரசியலை விட்டுப் போகலாம். மக்களுக்கு விரோதமாக எந்த அரசியல் வாதியும் செயல்பட முடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : டார்வின் தியரி அது தான்.

திரு. கே. ராஜாராம் : நமது நாட்டின் ஆளுகை 3 விதங்களில் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று சட்ட மன்றத்தின் மூலம், இரண்டு நீதி மன்றத்தின் மூலம், மூன்று நிர்வாக இயந்திரத்தின் மூலம். இந்த மூன்றும் செயல்பட வேண்டிய தன்மைகள் தனித் தனியாக வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவர் மற்றொருவர் உரிமையில் தலையிடும்போது தகராறு ஏற்படுகிறது. மக்களுக்கு இது தான் நல்லது என்று சொல்லும் உரிமை மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு இருக்க வேண்டும். அவர்கள் வகுத்துக் கொடுத்த அரசியல் நிர்ணயசபைச் சட்டம் இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிப்பதற்கு சட்டமன்றம் தான் அருகதை உடையது. அதை வியாக்கியானம் செய்ய நீதிபதிகளுக்கு உரிமை உண்டு. இப்படித் தான் சட்டம் இருக்க வேண்டும் என்று சட்ட மன்றத்தின் மேல் அவர்கள் அதிகாரத்தைத்

[திரு. கே. ராஜாராம்] [22nd October 1971]

கிணிப்பதற்கு எந்த நீதி மன்றத்திற்கும் உரிமை கிடையாது. இது தான் இயற்கை நியதி. இதே மாதிரிச் செயல்பட்டிருந்தால், இது வந்திருக்காது. 1951-ம் வருஷத்திலேயே இந்தத் தகராறு ஏற்பட்டது. பீஹார் ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் செல்லாது என்று கோர்ட் சொல்லியது. அப்போதும் இந்த சொத்துரிமை மீது தான் சொன்னது. ஜமீனை ஒழிப்பதற்கு பீஹார் அரசாங்கத்திற்கு உரிமை இல்லை என்று சொன்னது. அடுத்தபடி, தமிழ் நாடு ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்திற்கும் அந்த கதி நேரளிருந்த நேரத்தில் தான் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் 9-வது ஷெட்யூலை உண்டு பண்ணினார். ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைப் படித்துக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“No Supreme Court and no judiciary can stand in judgment over the sovereign will of Parliament representing the will of the entire community. If they go round here and there, it can point it out. But in the ultimate analysis where the future of the community is concerned, no judiciary can come in the way and if it comes in the way, ultimately the whole Constitution is a creature of Parliament. It is obvious that no court, no system of judiciary can function in the nature of a third House as a kind of third House for correction. So it is important that with this limitation, the judiciary should function. Ultimately the fact remains that the Legislature must be supreme and must not be interfered with by Courts of Law in such measures of social reform”.

இது அந்த நேரத்தில் பண்டித நேரு அவர்கள் சொன்னது இம்மாதிரி ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் செல்லாது என்று சொன்னவுடன் ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினார்கள். அப்போது அந்தத் திருத்தம் செல்லாது என்று சுப்ரீம் கோர்ட்டில் போய் வாதாடுவதற்கு தைரியம் இல்லை. ஒருவருக்கும் சக்தியும் இல்லை. அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? “பண்டமென்டல் ரைட்டைத்” திருத்தக் கூடாது என்று சொல்லுவதற்கும் இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும், அதை நிறைவேற்றியவர்கள் அத்தனை பேரும் உயிருடன் இருந்தார்கள். சுப்ரீம் கோர்ட்டில் செல்லாது என்று சொன்னால், பார்லிமெண்டில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கருத்தை பார்லிமெண்டில் சொல்லியிருப்பார்கள். அவர்கள் இந்தச் சட்டம் செல்லும், செல்லாது என்று பார்க்க சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகவில்லை. அடுத்தபடியாக, 1951-ல் சங்கரி பிரசாத் கேஸ். “பண்டமென்டல் ரைட்ஸ்” அடிப்படை உரிமைகளை ரத்து செய்வதற்கும் திருத்துவதற்கும் பார்லிமெண்டுக்கு உரிமையில்கூடியென்று விவாதம் எழுந்தது. அன்றைக்கு சுப்ரீம் கோர்ட் உரிமை உண்டு என்று தீர்ப்பு அளித்தது. அடுத்தபடியாக, 1967-ல் கோலக்நாத் கேஸில் தகராறு வந்தது. அதற்குக் காலம் சென்ற நாத்பை அவர்களுக்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இம்மாதிரிச் செய்ய வேண்டு

22nd October 1971] [திரு. கே. ராஜாராம்]

மென்ற எண்ணத்தை புகுத்தியதே அவர்தான். அவர் கொண்டு வந்த மசோதா அவர் காலம் ஆகிவிட்டதால் நின்று போய் விட்டது. இன்றைக்கு அதைக் கருத்தில் கொண்டு தான் இந்தத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் எந்த அடிப்படை உரிமையும் பறிபோகவில்லை. இந்தத் திருத்தம் என்ன சொல்லுகிறது? அடிப்படை உரிமைகளைக் கூட திருத்துவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அவ் வளவுதான். ஏதேனும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பார்லிமெண்ட் சட்டத்தின் மூலம் பறிக்க ஆரம்பித்தால் அப்போது தான் நாம் குறுக்கிட்டு, கூடாது என்று சொல்ல நமக்கு உரிமை உண்டு. 25-வது அமெண்ட்மெண்டு கொண்டுவந்து, அதில் என்ன உரிமைகளைப் பறிக்க வேண்டும், நிறுத்த வேண்டும், திருத்த வேண்டும் என்று பார்லிமெண்டு சொல்லுகிறதோ இந்திரா அரசாங்கம்—அதாவது மத்திய அரசாங்கம் சொல்லுகிறதோ, அதில் ஆட்சேபணை இருந்தால், அதை எதிர்ப்பதற்கு எனக்கும் உரிமை உண்டு, எல்லோருக்கும் உண்டு. இப்போது இந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்கக் கூடாது, என்று சொன்னால், அரசாங்கம் எப்படி நடத்துவது? ஆகவே இது ஒரு 'எனேபிளின் புரொவிஷன்' 'பண்டமெண்டல் ரைட்ஸ்' ஐக் கூட பாதிக்கும்படியான சட்டத்தைக் கொண்டு வர பார்லிமெண்டுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப் படுகிறது. மக்களுடைய பிரதிநிதிகளுக்கு இந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்க எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் இருக்கக் காரணம் இல்லை. அந்த அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுமானால், ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய நமக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. மக்களுக்கு இருக்கிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது?

திரு. கே. ராஜாராம் : வோட்டு அதிகாரம் தான். தவறான முறையில் சட்டம் கொண்டு வந்து செய்யக்கூடாத காரியங்களை அரசு செய்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்? தேர்தல் வரும். அது வரை பொறுத்திருந்து காரியத்தைப் பார்க்க வேண்டும். தலைமை நீதிபதி சுப்பாராவைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். அவர் கூட என்ன சொன்னார்? 'பீப்பிள் ஆர் சுப்ரீம்' என்று அந்த ஐட்ஜ்மெண்டில் சொல்லியிருக்கிறார். எந்த ஐட்ஜ்மெண்டில் சொத்து உரிமை பற்றிச் சட்டம் செய்ய பார்லிமெண்டுக்கு அதிகாரம் இல்லையென்று சொல்லுகிறார்களோ, அந்த ஐட்ஜ்மெண்டில் "People are supreme. People's representatives are not supreme என்று அர்த்தம் படுமபடியாக. "Parliament is not supreme. Parliament is not authorised to bring this legislation"

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது நியாயமா என்று பார்க்க வேண்டும். "பீப்பிள்ஸ் ரெப்ரசென்டேடிவ்ஸ்" தான் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே இதை மறுப்பதில் நியாயம் இல்லை. இது எல்லாம் போக 24-வது திருத்தத்தில்

[திரு. கே. ராஜாராம்] [22nd October 1971]

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது. அதுபற்றி மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் ஒருவரும் குறிப்பிடவில்லை. அது ஒரு மிகவும் பெரிய பலனை உண்டு பண்ணக்கூடியது. பிரசிடெண்டு, குடியரசுத் தலைவர், அதிகாரத்தை “ரப்பர் ஸ்டாம்பு” ஆக்கி வைத்து விட்டார்கள். சாதாரணமாக பிரசிடெண்டு அசெண்டுக்குத் திருத்தங்கள் போக வேண்டும் என்று இருந்தது. இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் திருத்தத்தில் அந்த அதிகாரத்தை எடுத்து விட்டார்கள்.

It shall be presented to the President who shall give his assent to the Bill and thereupon.....

என்று கண்டிப்பாக “அசென்ட்” கொடுத்துத் தீரவேண்டும் என்று நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“It shall be presented to the President for his assent”.

என்று ஏற்கெனவே இருந்தது. இப்போது பிரசிடெண்டு “அசென்ட்” கொடுத்துத் தான் தீரவேண்டுமென்று ஆக்கி விட்டார்கள், இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம். ஆகவே குடியரசுத் தலைவர் தயவை மக்கள் மன்றம், பார்லிமெண்டு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பார்லிமெண்டு நிறைவேற்றி விட்டால், பிரசிடெண்டு அசென்ட் தானாக வந்துவிடும் என்ற திருத்தம் 24-வது திருத்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தான் முக்கியம். இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் பிரசிடெண்டு ஒரு ரப்பர் ஸ்டாம்பு ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : பார்லிமெண்டு ‘சாவரின்’ என்று சொல்லிவிட்டு “அமெண்டுமென்ட்” கொண்டுவந்து பிரசிடெண்டுக்கு இதை மறுக்க ‘பவர்’ கொடுத்தால் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

திரு. கே. ராஜாராம் : முன்பு அப்படித் தான் இருந்தது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : முன்பு என்ன இருந்தது? பிரசிடெண்டு உத்தரவிட்டால், அதை அமைச்சரவை தான் சொல்லுகிறது. அமைச்சரவை அவருடைய அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதனால் குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரம் போய்விட்டது என்று சொல்ல முடியாது.

திரு. கே. ராஜாராம் : நான் சொல்வது பிரசிடெண்டு ‘டிபர்’ ஆகலாம். ஆகவே இந்தத் திருத்தத்தின் பின்னால் இந்த அதிகாரத்தைப் பெற்று மத்திய அரசு மீண்டும் 25-வது திருத்தத்தைக் கொண்டு வரும்போது ஒருக்கால் நாமே எதிர்த்துப் பேசும்படியான நிலைமை இருக்கலாம். எந்தெந்த விஷயத்தில் தலையிட ஆரம்பிக்கிறது. எந்தெந்த விதமான உரிமையை பாதிக்கிறது அந்தத் திருத்தம் என்று தெரிந்துகொண்டுதான் பேச வேண்டும். ஆகவே அதிகாரம் கொடுப்பதை எதிர்ப்பதில் எனக்கு ஐயும் இல்லை. நான் சார்ந்திருக்கும் காங்கிரஸ்

22nd October 1971] [திரு. கே. ராஜாராம்]

கட்சிக்கும் அது இஷ்டமில்லை. ஆகவே, அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டியது முக்கியம். 26-வது திருத்தம் வரப்போகிற திருத்தம் என்ன அளவில் வரப்போகிறது, எந்த எந்த உரிமைகளைப் பாதிக்கும்படியான திருத்தம் என்று தெரிந்தால் அப்போது அது பற்றிப் பேசலாம். அப்படி வரும்போது, நாம் திருத்தம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும், எதிர்க்க வேண்டியிருக்கும். இப்போது சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த அதிகாரத்தை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்தால் இப்போது இருக்கிற வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கிவிடலாம். இப்போதுள்ள ஏழ்மையைப் போக்கிவிடலாம், அதற்கு இந்தத் திருத்தம் அவசியம் என்று தேர்தலின்போது சொல்லிவந்தார்கள். இப்போது அதற்குக் குறுக்கே நின்று அதை நிறைவேற்றிவிடாமல் தடுத்தால் ஏழ்மையைப் போக்குவதில் நாம் குறுக்கே நிற்பதாக ஆகும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க அவர்கள் செய்யும் முயற்சிக்கு நாம் குறுக்கே நிற்பதாக வேண்டாம். தாராளமாக ஏழ்மை இல்லாமல் ஆக்கி நாட்டை சுபிட்சப் பாதையில் இழுத்துச் செல்வதற்கு இந்தத் திருத்தம் உதவுமானால், நாம் எல்லோரும் தைதுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். நாடு செழிக்கட்டும். குறுக்கே நிற்கத் தயாராயில்லை. இந்தச் சட்டத்தால் நாடு முன்னேறி சுபிட்சம் அடையுமென்றால் நாம் வரவேற்போம். என்னுடைய கட்சியின் சார்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தை மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, இந்த மன்றத்தில் நான் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தினை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் அதுபற்றிய கருத்துக்களை நல்ல வகையில் எடுத்துரைத்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட 24-வது திருத்தத்தை மாநிலங்களின் அவைகளிலே நிறைவேற்றி ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும் என்கின்ற நிலையினை ஒட்டி நேற்றையதினமும் இன்றைய தினமும் இந்த மாமன்றத்திலே இந்தத் தீர்மானத்தைப்பற்றி மிக உணர்ச்சிகரமான சொற்பொழிவுகளெல்லாம் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இத் திருத்தத்தினை விமரிசனம் செய்யும் வகையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்ட எதிரிடையான கருத்துக்களில் குறிப்பிட்ட ஒன்றினை நான் முழுக்க முழுக்க ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் மாநிலங்களுடைய உரிமைகள் பாதிக்கப்படுகின்றனவா என்று எழுந்த கேள்விக்கு நேற்றைய தினம் தீர்மானத்தினை முன் மொழிந்தபோதே, நான் விளக்கத்தை அளித்திருக்கிறேன். மாநிலங்களுடைய உரிமையைப் புதிதாக எந்த அளவிற்கும் இத் திருத்தம் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றினை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [22nd October 1971]

நினைவு கூறவேண்டும். ஏற்கெனவே பறிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மாநிலங்களுடைய உரிமைகள் ஏராளம். இழந்த உரிமைகளையெல்லாம் மீண்டும் பெறுவதற்கு 'உறவிற்குக் கை கொடுப்போம், உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம்' என்கின்ற அந்த முழுக்கத்தின் அடிப்படையில் தமிழகம் தன்னுடைய குரலை ஒருநாள் எழுப்பியே தீர வேண்டும் என்ற கருத்தினை மையமாக வைத்து நேற்று அதற்கான விளக்கத்தினைச் சொன்னோம். இன்றைக்கு நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசும் நேரத்தில், ஒரு மாதத்தினைக்கூடக் குறிப்பிட்டு, அந்த மாதத்திலே இந்த அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய, அல்லது அதைத் தொடர்ந்து வருகின்ற திருத்தங்கள் மாநிலங்களின் சம்மதத்தினைப் பெற வேண்டும்—எத்தனை சதவிகித மாநிலங்களின் சம்மதத்தினைப் பெற வேண்டும்—என்ற தீர்மானத்தைத் தமிழக சட்ட மன்றத்திலும் மேலவையிலும் செய்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். மாதம் எது என்பதுகூடப் பிரச்சனை இல்லை. நாம் அந்த உரிமையைப் பெற வேண்டும் என்று கோருகின்ற நேரத்திலே நாம் அந்தத் தனித்த உரிமையை மாத்திரம் பெற்றால் போதுமா, இன்னும் பெற வேண்டிய உரிமைகள் என்னென்ன, எத்தகைய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்குப் பரவலாக்க வேண்டியிருக்கின்றன, எத்தகைய உரிமைகள் மாநிலங்களுக்கு விரிவாக்கப்பட வேண்டியிருக்கின்றன, இன்றைக்கு மத்திய அரசில் குவிந்துகிடக்கும் அதிகாரங்கள், உரிமைகள் இவைகளெல்லாம் எப்படி எப்படி பகிர்ந்தளிக்கப்படவேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் நாம் அனைவரும் அமர்ந்து ஆலோசித்து அதன் பின்னர் அதுபற்றிச் சட்ட மன்றத்திலோ அல்லது இந்த மேலவையிலோ தீர்மானமாகக் கொண்டு வருவதற்கு இந்த அரசு தயாராக இருக்கின்றது என்பதை மிகுந்த உறுதியோடு இங்கே நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படி நாம் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவரும்போது, நேற்றைக்கும் இன்றைக்கும் மாநிலங்களின் உரிமைகள் பற்றிய இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் அந்த நேரத்திலே அதே உணர்ச்சியோடு, அதே அழுத்தம் திருத்தமான மனப்பான்மையோடு நமது உரிமைகளைப் பெறுவதற்கான தீர்மானத்திற்கு தங்களுடைய அமோக ஆதரவினைத் தருவார்கள் என்று நான் திடமாக நம்புகிறேன். மாநிலங்களுடைய உரிமைகளை இந்தத் திருத்தம் பறித்திட முயற்சிக் கவில்லை என்றாலும் கூட, அடுத்தடுத்து இதைத் தொடர்ந்து வரும் திருத்தங்கள் மாநிலங்களுக்கு நிச்சயமாக அனுப்பப்பட்டமாட்டாது என்பது தெளிவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். நமது மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள்கூட இங்கே பேசிய நேரத்தில் சிலர் அவர் கூறியவற்றினைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கக் கூடும். 25-வது திருத்தம் நமக்கு விரோதமாக இருந்தால், அதை எதிர்த்து வாக்களிப்பது நமது கடமையாகும் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. காரணம் அந்தத் திருத்தம் வரும்போது அது நமது மாநில

22nd October 1971] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி].

மன்றங்களுக்கு அனுப்பப்படமாட்டாது. கோல்கநாத் வழக்கிற்கு முன்பே கூட, எந்தெந்தத் திருத்தங்கள் அரசியல் சட்டத்தில் செய்யப்பட்டால், மாநிலங்களின் அபிப்பிராயத்தை அறிய வேண்டும் என்று 368-வது பிரிவில் ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகள்தான் நமது சட்ட மன்றங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படும். அந்தப் பட்டியலில் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய திருத்தம் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்று இல்லை என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே இப்படி நாம் ஒருமித்த கருத்தோடு ஒரு தீர்மானம் போடவேண்டிய காலத்தில் என்று நான் கூறும்போது, 'இல்லாத ஒன்றைப் பறித்துக்கொண்டார்கள்' என்ற உள்ளக்கிளர்ச்சியால், நாம் சொல்லவில்லை, நமது உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற எழுச்சியால்தான் சொல்லுகிறோம் என்பதையும் நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. ஆகவே புதிதாக உரிமைகள் வேண்டும் என்று நாம் இன்றைக்குக் கிளர்ந்து எழும் நேரத்தில் அந்தப் பல்வேறு உரிமைகளில் ஒன்றான 368-வது பிரிவில் அடிப்படை உரிமையை நாடாளுமன்றம் திருத்துமானால், அதற்கும் மாநில மன்றங்களுடைய சம்மதம்—மாநிலங்களின் இத்தனை சதவிகிதத்தினரின்—சம்மதத்தினைப் பெற்றாகவேண்டும் என்ற கருத்தினை நான் வலியுறுத்தும் வகையில், இதைத் தான் நேற்றையதினம் நான் குறிப்பிட்டேன். இன்றைக்கும் அதையே அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிக்கொள்ளுவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இதில் பேசிய நேரத்தில் சிலர் மிக்க வேதனையோடு ஒன்றினைக் குறிப்பிட்டார்கள், 'இந்தத் திருத்தம் இன்றைக்கு நம்முடைய ஒப்புதலைப் பெற்றுச் சென்றுவிடுமானால், அது நடைமுறைக்கு வருமானால், பின்னர் எல்லா அடிப்படை உரிமைகளிலும் அவர்கள் கை வைக்கத் தயாராவார்கள்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். மேலும், 'எல்லா அடிப்படை உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்' என்றும் சொன்னார்கள். இப்போதே இருக்கும் அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் பேராபத்து வந்துவிட்டது என்று சிலர் எடுத்துச்சொன்னார்கள். 'அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்துக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும்' என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டிய பட்டியலில் 'சொத்துக்களை வைத்துக்கொள்ள முடியாது போய்விடும்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். 'பேசுவதற்குப் பேச்சுரிமை இல்லாமற் போய்விடும்' என்று சொன்னார்கள். 'எழுத்துரிமை ஏதுமின்றி பறிக்கப்பட்டுவிடும்' என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இவைகள் எல்லாம் நாமாகச் செய்துகொள்ளும் கற்பனையே தவிர உண்மை இல்லை. சிலருக்குச் சில உரிமைகளைக் கொடுக்கும் போது, 'இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவன் என்னென்ன ஆபத்துக்களைச் செய்வான்' என்று எண்ணிப்பார்ப்பதைவிட 'இவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவன் என்னென்ன நன்மைகளைச் செய்வான்' என்று தான் கருதவேண்டும். ஆப்பிரேஷன் செய்யும் உரிமை உள்ள டாக்டரிடம் கத்தியைக் கொடுத்துவிட்டு, 'அவர் இக்கத்தியை வைத்துக்கொண்டு ஆப்பிரேஷன்தான் செய்வாரா அல்லது

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [22nd October 1971]

அறையில் நோயாளியைப் படுக்கவைத்துவிட்டு கழுத்தைத்தான் அறுப்பாரா' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தால், ஆப்ப ரேஷனும் நடைபெறுது, நோயாளியும் குணமடையமாட்டான். எனவே கற்பனையான எண்ணங்களிலே ஈடுபட்டு வீணான பயத்தை நமக்குள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளக் கூடாது. ஒரு சிலர் இப்படிப்பட்ட கற்பனைகளில் மனத்தை ஓடவிட்டுவிட்டு வீணாகக் குழப்பிக் கொள்ளுவார்கள். என்னுடைய சக அமைச்சர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, என்னுடைய நண்பர் ஒருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். அந்த நண்பர் எப்படிப்பட்டவர் என்றால், பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று அழ ஆரம்பித்துவிடுவார். 'ஏன் அழுகின்றீர்?' என்று கேட்டால் அவர் சொல்லுவார், 'நாம் எல்லாம் வந்துகொண்டிருக்கும்போது நிலை வாயிற்படியருகில் ஒரு ஆணி இருந்ததை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா' என்று கேட்பார். 'ஆமாம் இருந்தது அதற்கு என்ன இப்பொழுது' என்று கேட்டால், 'அந்த ஆணியை நமது நண்பர் யாராவது மிதித்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்? காலில் புண் ஏற்பட்டிருக்கும். அவருக்கு சர்க்கரை வியாதி இருந்திருந்தால் புண் அல்லவா பெரிதாகியிருக்கும், பிறகு அவரது காலையே அல்லவா வெட்டியெடுக்க வேண்டியிருக்கும்' என்று அதை எண்ணித்தான் அழுகிறேன் என்று சொல்லுவார் அவர். ஆணி அங்கே கிடையாது. அவர் எண்ணிக்கொண்டது முழுதும் கற்பனை. ஆணியை மிதிக்கவும் இல்லை, அவருக்குச் சர்க்கரை வியாதியும் இல்லை. இப்படி ஒரு சில கற்பனைகளிலே நாம் நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு விடுவதால், பிரத்யட்ச நிலைமைகளை மதிக்கத் தவறிவிடுகின்றோம் நாம். இன்றைக்கு 'சொத்தாரிமை பறி போய்விடுகிறது, அடிப்படை உரிமைகள் பறிபோய்விடுகின்றன' என்று நாம் உரக்க உரக்கப் பேசுகிறோமே, இந்த இருபத்து நான்காண்டுக் காலத்திலே தங்களுடைய சொத்தாரிமை பறிக்கப் பட்டது என்பதற்காக உயர் நீதி மன்றங்களுக்குச் சென்றவர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்று சற்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள்தான்; சில வியாபாரிகள், சில வணிகக்கோமான்கள், சில பிரபுக்கள், சில ஜமீன்தாரர்கள் இப்படி. ஒரு சிலர்தான் கடந்த 20, 24 ஆண்டுகளில் உயர் நீதி மன்றங்களுக்குச் சென்று தலைமை நீதி மன்றத்திற்குச் சென்று இருக்கின்றார்களே அல்லாமல், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உள்ள மக்களில் 90 விழுக்காடு இருக்கும் மக்களுக்கு என்ன சொத்தாரிமை இருக்கின்றது இன்றைக்கு என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நாமல்லவா அவர்களுக்குச் சொத்தாரிமைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகின்றோம்? தமிழகத்தினைப் பொறுத்த வரையில் கடந்த நான்கைந்து ஆண்டுகாலமாக ஏறத்தாழ மூன்று லட்சம் மக்களுக்கு நிலம் அற்றவர்களுக்கு நிலமும், மனையற்றவர்களுக்கு மனையும் பட்டா செய்து கொடுத்து, இந்த நிலம் உங்களுக்கு உரிமை, இந்த வீடு உங்களுக்கு உரிமை என்ற வகையில் ஒரு பெரும் சமுதாய மாற்றத்தினைச் செய்துகொண்டு இப்படிப்பட்ட உரிமைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகின்றோம். ஆனால் இதில் நிறைவு பெற்றுவிட்டோமா? எல்லா விவசாயப் பெருங்குடி

22nd October 1971] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

மக்களுக்கும் குடியிருப்புகள் உண்டா? எல்லா ஏழை எளியவர்களுக்கும் இருக்க இடம், சாகுபடி செய்ய நிலம் இருக்கிறதா? இதைத்தான் நம்முடைய நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிடும்போது, எட்டு ஏக்கர் அல்லது எட்டு காணி இருந்தால், அதையும் எடுக்கும் காலம் வந்தால், என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். அப்படியொரு காலம் வாரா மானால் அந்தக் காலத்திற்கு சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி வழிவிட்டுத் தான் தீரவேண்டுமேயல்லாது அதை எதிர்த்தால் அப்போது அடிக்கிற பெரும் புயலில், எதிர்க்கிறவர்கள் நாணலாக வளைகின்ற தன்மையில் கூட அல்ல, வேரோடு வேரடி மண்ணோடு சேர்ந்து விழுகின்ற நிலைமைதான் ஏற்படும். மக்கள் சக்தி என்பது சாதாரண மானதல்ல. அந்த மக்கள் சக்தி எப்படி அரசியல் சட்டங்களை யெல்லாம் மாற்ற வல்லது என்பதை ரஷிய நாட்டிலுள்ள தலைமை நீதிபதி அல்ல, வேறு சோஷலிச நாடுகள் என்று சொல்லப்படுகிற நாடுகளிலுள்ள நீதிபதிகள் அல்ல, அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள புகழ் மிக்க பெரும் தலைமை நீதிபதி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி ஒன்று கூறினர். 'அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இயற்றுவது மக்கள். அதை மாற்றியமைக்கும் வல்லமை படைத்தது மக்கள் சக்தி. அரசியல் சட்டம் என்பது மக்கள் விருப்பத்தின்படி உருவான ஒன்றாகும். அவர்கள் விரும்பும் வரை மட்டுமே அது நிலைத்திருக்கமுடியும்' என்கிறார் அவர். இதை அமெரிக்க நாட்டு நீதிபதி சொன்னார். நம் நாட்டில் கோல்கநாத் வழக்கில் நம்முடைய நீதிபதி என்ன சொன்னார்? 'நம் நாட்டின் பண்டைய வரலாற்றை யொட்டிப் பார்க்கும்போது, மக்கள் பிரதிநிதிகள் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த அதிகாரம் அளித்தால், நாட்டின் நிலைமை மோசமாகும். ஆகவே அவர்களை அப்படியே நம்பிவிடுவதற்கு இல்லை' என்று கோல்கநாத் வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதி குறிப்பிட்டார். அதற்குப் பிறகுதான் அரசியல் சட்டத்தில் ஒரு திருத்தம்—மக்களை வாழ்விக்கக் கூடிய ஒரு திருத்தம் சமுதாய நலன் என்ற பொதுக்கண் கொண்டு பார்க்கக் கூடிய திருத்தம் தேவைப்பட்டது. அது நிறைவேற்றப்பட்டு இன்றைக்கு நாம் அதை ஒப்புதல் அளித்து அனுப்புகிற சூழ்நிலையில் இங்கே கூடியிருக்கிறோம். சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு விடுகிற காரணத்தால் ஏற்கனவே நான் கூறியதைப் போல திருத்தங்கள் செய்துவிடுகிற காரணத்தால், அதைப் பயன்படுத்தி நான் சொன்ன டாக்டரைப் போல வேறு தவறான காரியத்தில் ஈடுபடுவார்கள் என்ற கிளர்ச்சி எழுந்தால் நிலைமை என்ன? மத்திய அரசு அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. மோகன் குமாரமங்கலம் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் பேசும்போது குறிப்பிட்ட ஒரு சருத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

"Referring to the Parliament in England the London Times said that Parliament is supreme. Then it asked a question. Can Parliament enact a law that all blue-eyed babies be drowned in the river Thames? The answer is 'it could'. Then it asked another question: would such a law be valid? And the Times

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [22nd October 1971]

editorial answered the question: 'Yes, it would be valid.''' Then the London Times answered 'Such a Parliament would not last another day'.

இப்படி திரு. மோகன் குமாரமங்கலம் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் குறிப்பிட்டார்கள். "நிலவிழி படைத்த எல்லாக் குழந்தைகளையும் தேம்ன் நதியில் தூக்கி எறிந்திட வேண்டுமென்று சட்டம் செய்ய னாம். ஆனால் அந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பிறகு அதை அமுலாக்குவதற்கு நாடாளுமன்றம் இருக்குமா என்ற கேள்வி எழுகிறபோது இருக்காது, அது ஒரு நாள் கூட நீடிக்க முடியாது என்ற பதில்தான் கிடைக்கிறது" என்பதாகக் கூறினார்கள். அதே போல இன்றைக்கு நாம் பெறுகிற அதிகாரங்களை நல்லவைகளுக்குத்தான் இந்திய அரசு பயன்படுத்தும், பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் இந்த அதிகாரங்களை நாம் அவர்களுக்குத் தருகிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இப்போது இருக்கிற அமைப்பில் கேட்கிறேன். இங்கே இருக்கிற குடியரசுத் தலைவர் நினைத்தால், நாளைக்கே சர்வாதிகாரியாக முடியாதா? இப்போது இருக்கிற அரசியல் சட்டத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் திருத்த மசோதாக்கள் வருகிற நேரங்களில் எப்படிக் குடியரசுத் தலைவர் இருக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதை ஒரு வார்த்தையால் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த வார்த்தையை நான் பயன்படுத்த விரும்பாவிட்டாலும் அவர் குறிப்பிட்ட வார்த்தை உங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்ற காரணத்தால் அதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். குடியரசுத் தலைவர் கையெழுத்திட்டுத் தீரவேண்டுமென்று 308-வது பிரிவு திருத்தப்படுகிறது. பிரதமரை நியமிக்கும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு இருக்கிறது. குடியரசுத் தலைவர் நாளைக்கே அவருடைய துணைவியாரை இந்தியப் பிரதமராக ஆக்கிவிடலாம். ஆறு மாத காலம் இந்தியாவின் பிரதமராக அவருடைய துணைவியார் இருக்கலாம். ஆறு மாதங்களுக்கு பிறகு தேர்தல் வைத்து அதன் மூலம் வரமுடியாவிட்டால் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு அரசியல் சட்டத்தைக் குடியரசுத் தலைவர் பயன்படுத்தி மறுபடியும் ஒரு தேர்தலைக் கொண்டு வரலாம். இப்படி குடியரசுத் தலைவர் இன்றைக்கு இருக்கிற அரசியல் சட்டத்தின்படி ஒரு சர்வாதிகாரியாக ஆக முடியும். ஆனால் இருக்கிற பிரச்சினை என்ன? அப்படி அவர் சர்வாதிகாரியானால் எத்தனை நிமிஷம் இந்தியாவில் சர்வாதிகாரம் செலுத்த முடியும் என்பதுதான் இன்றைக்குள்ள பிரச்சினை. நாம் வெறும் சட்டக் கண்கொண்டு மட்டும் பிரச்சினையை ஆராயக்கூடாது. நண்பர் வாஜ்பாய் (சிரிப்பு) வசந்தபாய் என்பதை வாஜ்பாய் என்று நினைத்துவிட்டேன். அவர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் குறிப்பிட்டார்கள், ஒவ்வொரு முறையிலும் நாம் இப்படி சட்டத்தைத் திருத்திக்கொண்டிருப்பது சரியா, நீதிபதிகள் தீர்ப்பை மறுத்து சட்டத்தைத் திருத்துகிறோம் என்பதைப் போல குறிப்பிட்டார்கள். 23 திருத்தங்கள் இன்றைக்கு வந்திருக்கின்றன என்றால், பெரும்பாலான திருத்தங்கள் நீதிபதிகளின் தீர்ப்புக்குப் பிறகு வேறு தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில் இன்றைக்குத் தேவைப்பட்ட திருத்தங்கள்.

22nd October 1971] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தான். நீதிபதிகளை அவமானப்படுத்தக் கூடாது. நீதிபதி எந்த நிலைமையில் எந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் தீர்ப்புகளை வழங்கவேண்டுமோ அப்படி வழங்குகிறார்கள். சிலர் நீதிபதிகளை தாக்கிப் பேசலாம், நீதிமன்றங்களைத் தாக்கிப் பேசலாம். நான் அந்தக் கட்டத்திற்குச் செல்ல விரும்புகிறவன் அல்ல. அப்படிப் பட்ட பண்பாடு கொண்டவனும் அல்ல. அப்படி நீதிபதிகள் இன்றைக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் நின்று நிலைமையை ஆராய்கிறார்கள். அமைத்துத் தரப்பட்ட சட்டத்தின்படி இதற்கு இடமில்லை என்று கூறுகிறார்கள். அதற்கு என்ன பொருள்? இடம் தரவில்லை. ஆகவே வேறு சட்டத்தை இயற்றித் தாருங்கள் என்று பொருள். இந்தச் சட்டம் இடம் தரவில்லை என்று கூறுகிறார்கள் என்றால், சட்ட மன்றத்திற்கோ நாடாளுமன்றத்திற்கோ குசுகமாகத் தருகிற வியாக்யானம் என்ன? வேறு சட்டத்தை இயற்றித் தாருங்கள் என்பதுதான். அதைத் தான் இப்போது ஏற்றுக்கொண்டு நீதிபதிகளைக் கவரவப் படுத்துகிற முறையில் மக்களுக்கு வேறு சட்டத்தை—தேவையான புதிய சட்டத்தை உருவாக்குகிறோமே தவிர, நீதிபதிகளைக் கவரவப் படுத்தக்கூடாது என்ற பொருளில் அல்ல. சட்டத்தை 23 முறை திருத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லி எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அப்படித் திருத்தியதால் வானம் இடிந்து விழுந்து விட்டதா என்றும் கேட்டார்கள். ஆனால் அவரது கட்சியும் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கட்சியும் 1971-ல் நடந்த தேர்தலில் வானம் இடிந்து விழுந்துவிடுமோ என்றுதான் பயந்தார்கள். 1971-க்குப் பிறகு நாங்கள் தந்த சக்தியின் காரணமாக நாங்கள் காட்டிய வலியின் காரணமாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கூட 'இனிமேல் வானம் இடிந்து விழாது' என்று தெளிந்து நிலைமையை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். காலத்தின் மாறுதலை அவர்களும் உணர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த மன்றத்தின் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்றவர்களும் சட்டப்பேரவையில் காங்கிரஸ் கட்சிக் குழுத் தலைவரும் சுதந்திராக் கட்சிக்காரர்களைத் தவிர மற்ற அனைவரும் இந்தத் தீர்மானத்தை மிகுந்த ஆர்வத்தோடு வா வேற்றிருப்பது உள்ளபடியே நாட்டுக்கு ஒரு நல்ல அறிகுறியாகும். திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் திரு. தாமோதரன் அவர்களும், திரு. வசந்த பாய் அவர்களும் சேரவில்லை என்ற வருத்தம் எனக்கு இருக்கிறது. அவர்களும் நிச்சயமாகச் சேருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது. ஏனென்றால் கால மாறுதல். அவர்கள் சென்ற மாதம் இப்படிச் சொன்னீர்களே என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவரைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள். அவர்கள் கூட மாநிலங்களுக்கு அதிக உரிமை வேண்டுமென்ற, சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் ராஜாஜியின் கருத்துக்கு மாறான கருத்தைக் கொண்டவர்தான். நேற்றைக்குப் பேசும் போது கூட நான் உங்களோடு ஒத்துழைக்கப் தயார் என்று அப்பட்டமாகச் சொன்னார்கள். மெல்ல மெல்ல இந்தப் பக்கத்திற்கு அவர்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அவையில் அனைவரும் ஒரு நல்ல தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிற வகையில் பேசியதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நீங்கள் தந்த

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [22nd October 1971]

பல விளக்கங்கள் மெத்தப் பயன் தரும் விளக்கங்களாக இருந்தன. மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். மாநில உரிமைகள் பாதிக்கப்படாத அளவுக்கு எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படாத அளவுக்கு அடுத்தடுத்து நன்றாகக் கூடிப்பேசி ஆலோசித்து அதற்கான தீர்மானத்தை நம்முடைய அவை நிச்சயமாக நிறைவேற்றும் என்ற உறுதியை அளித்து அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

Mr. CHAIRMAN :—The question is—

“ That this House ratifies the amendments to the Constitution of India falling within the purview of the proviso to article 368 thereof, proposed to be made by the Constitution (Twenty-fourth) Amendment Bill, 1971, as passed by the two Houses of Parliament.”

The Resolution was put and carried.

Mr. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

6-30
p.m.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS